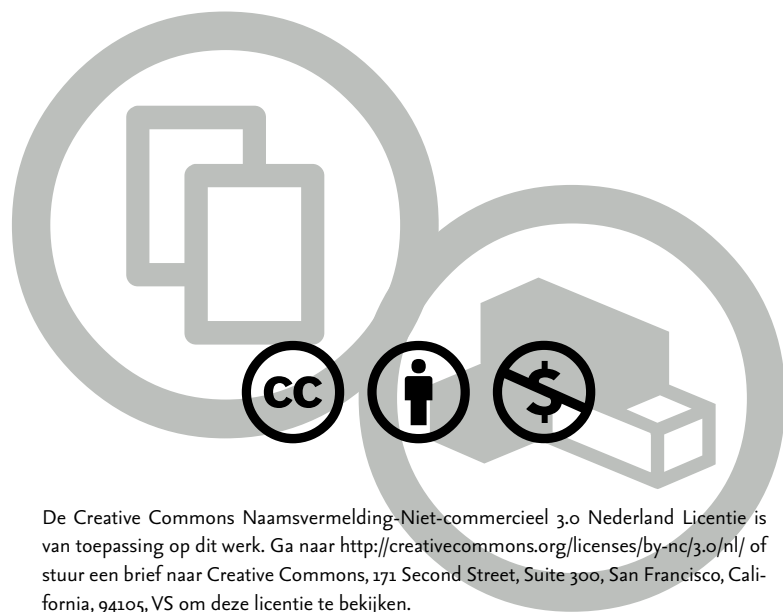

likdit

LIKDIT

likdit

De Creative Commons Naamsvermelding-Niet-commercieel 3.0 Nederland Licentie is van toepassing op dit werk. Ga naar <http://creativecommons.org/licenses/by-nc/3.0/nl/> of stuur een brief naar Creative Commons, 171 Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, VS om deze licentie te bekijken.

Omslag: Vincent Dams
Eindredactie: Yvette Linders & Mugwumps
Lay-out & logo: Dennis Gaens

MUGWUMPS.WORDPRESS.COM

inleiding

Een aparte titel zul je misschien denken.

Likdit is (bijna) een anagram voor dicklit. Een reactie op de chicklit? Niet bewust in ieder geval. Wij zijn gewoon vier jonge mannen, studenten, met piemels. We drinken biertjes. We maken flauwe grappen. Maar we worden ook een dagje ouder, serieuzer misschien. Daarom een serieus advies van mij: Likdit niet te vaak.

Dan wordt de kaft slap. De inkt loopt uit. De bladzijden plakken aan elkaar en je vriend(in) vraagt wat er zo ligt te stinken op je bureau. Uiteindelijk zit je eenzaam in een hoekje te huilen. De mensen om je heen willen niks meer met je te maken hebben en geef ze eens ongelijk, je tong ziet blauw van de inkt en je brabbelt fragmenten van gedichten. Aangezien de meeste adviezen vrolijk in de wind geslagen worden zal ik maar vertellen waar je aan begint, oftewel wat er precies te likken valt...

Likdit staat boordevol nieuw materiaal. We willen de lezer een beeld geven van waar we nu staan. Waar zijn we mee bezig? Wat vinden we leuk? Je leest zowel gepubliceerde verhalen en gedichten als experimenten en stijloefeningen. In Likdit is onder andere een aantal columns opgenomen en zelfs een heus fragment uit een toneelmonoloog.

Dit alles maakt Likdit zo'n 20% dikker dan *Gootlanding*. Meer verhalen, meer gedichten. Meer leesgenot kortom. Je krijgt een kijkje in de keuken van de vier afzonderlijke schrijvers en door de volgorde van de stukken ook een idee van de literaire hutspot die de Mugwumps op het podium brengen. En alsof dat allemaal nog niet genoeg is; er staat in Likdit een viertal portretten van de leden van het literair broederschap. In deze exclusieve ontboezemingen doen de Mugwumps een boekje over elkaar open.

Ik wens je veel plezier met deze tweede verzameling werk van Bert van Beek, Boris Yland, Dennis Gaens en ondergetekende.

Likdit! (nu.)

Oscar Wyers

mijn generatie

Mijn generatie is er één van lapzwansen,
kom, accumuleer die kennis,
en dandy-like doen alsof je van alles weet hebt.

Mijn genie wordt verspild,
elke ochtend word ik wakker en wacht
tot ik door het kabinet of Harvard, eindelijk word uitgenodigd
voor die toppositie, ministerpost of koningsschap.
Ik geloof wel in ambitie, maar wil er alleen niet moe van worden.

Ik heb nooit op dansles gezeten,
voelde me veel te goed, iedereen deed het.
Vandaag heb ik er spijt van
als ik Dancing on ice kijk
en droom van ballrooms en galafeesten.

Ik ben geen Grunberg, ik ben geen Houellebecq,
perverselingen zijn het, vieze smeerlappen,
mij interesseert seks geen zier,
alleen af en toe mijn vriendin.
De kranten praten van de teloorgang van de jeugd,
word ik overgeslagen? Ik kan ook met computer omgaan,
of met MSN, maar waarom, waarom mag ik me niet
de chatgeneratie noemen? Die afkortingen ken ik ook
BRB! LMAO!

In mijn hart ben ik conservatief en ten minste een beetje chauvinistisch.
Ik volg elke wedstrijd van Oranje, maar voor voetbal voel ik me te goed.
Ik schiet vol van het Wilhelmus en hou van Máxima, verdomme,
zelfs André Hazes raakt mij diep. Voor Nederland schaam ik me niet,
hoe belangrijk is een land nog? Europa laat maar komen,
elke hoofdstad heb ik al gezien. Fuck, Berlijn al vijf keer.

Bij elke groep wil ik horen, bij iedereen met wie ik me kan identificeren,
paardenclub, partij, eetgenootschap, dichtgroep,
C.O.P.S., central organization of police specialists
fighting crime in a future time.

Ik geloof in politiek, bij elk referendum stem ik voor. Ik geloof in politiek, zolang het in
de kranten staat. Ik verzucht driemaal daags de vraag of het niet makkelijker kan. Wie
kan serieus de AOW wat schelen. Die 6 euro betaal ik er graag aan bij,
doe toch niet zo moeilijk, en hoezo ligt dat onderzoek naar Irak gevoelig, wijs mij
iemand bij wie het gevoelig ligt. Bij niemand, alleen maar bij de media, zij drammen,
drammen, zeuren door, de media maakt de politiek

En zelfs dat standpunt boeit me niet, de media invloed? Logisch, niemand is daar over
verbaasd, niemand die het erg vindt en dat is zoals het hoort. Ja, ik beken, ik kijk elke
dag
RTL Boulevard, het gezapige trekt me aan, brengt mijn hoofd tot rust,
die show met Carlo en Irene trouwens ook.
Behalve dat zijn alle zenders kut en ik kijk alleen naar België en BBC.

Tegen iedereen zeg ik dat ik van literatuur hou, maar ik lees zelf nooit een boek uit.
De Nederlandse schrijvers zijn sowieso slecht. Ja, Dostojevski, Marquez, Canetti,
Naipaul,
dat is kunst, echte kunst, tenminste, dat is wat de NRC schreef in de laatste Boeken.
En de muziek dan? De muziek! Mijn leven, van mijn eerste cd tot mijn laatste mp3.
Zelf maak ik ook graag muziek, ook ik knutsel thuis wat aan, installeerde al vijf keer
Reason en Fruity Loops.

Het is nou eenmaal makkelijk om, als je je generatie, of op z'n minst jezelf wil
definiëren,
je af te zetten tegen wat je in ieder geval niet bent. Wat ik wel ben?
Heel pragmatisch en ik hou van mooie dingen.
ik huil graag om muziek,
ik ben melancholisch,
ik hou van liefde,

en van kunst.
Ik wil behulpzaam zijn en trots,
en eervol en goed
en rechtvaardig
en rechtschapen.

Ik ben ook maar gewoon een mens
die zijn rug van de muur probeert te houden
en de kogel te ontwijken.

*Dit gedicht, dat ik vaak live heb opgevoerd, wordt ondersteund door muziek van Hadewych. De muziek
werd speciaal voor dit gedicht gecomponeerd.*

met hoge snelheid gras

je bent dit huis
noch ben je de kamers
waarin ik jaren
heb geleefd

je bent op vreemd terrein
het was nooit, het past niet
ik was hier eerst

je bent ondergrondse hutten
noch braakliggend land
je bent niet de zeilboot, het water, zandbank
je bent rokerige studentenkamers
noch het podium zonder publiek
niet volle zalen, niet de galmende hal van die fabriek

je bent niet dit vlees of de littekens
noch ben je de spitse stok, het prikkeldraad
de steen noch gooier, niet chirurgisch staal
niet het asfalt of met hoge snelheid gras
noch peuken, ovenroosters, noch glas

je bent niet de woorden
voor of nadat ik ze zeg
je bent alleen jij
en je staat in de weg

Dit doet het live altijd goed, misschien omdat het meer rap is dan poëzie. Poëtische rap, dat wel.

oproep aan de getuige in haar zwarte jurk

ooit stond ik in een huis
en de kleur van dat huis was zwart.
'waar ben ik?' vroeg ik aan dat huis,
want ik was alleen.

haar lach scheurde het donker aan kleine stukjes. en de kamer werd grijs.
een 60 watt peertje stal het licht uit haar lach.
zwart was niet langer de kleur van dat huis,

ooit stond ik in een huis
en de kleur van dat huis was grijs.
'kus je me? je bent zo mooi' vroeg ik aan dat huis,
want ik vond haar zo mooi.

Ik tuitte mijn lippen naar een deuropening-
Maar ze schudde haar hoofd
en opende haar fraai zwartomrande ogen.
Ze had lichte vlekken op haar gezicht.
grijs was niet langer de kleur van dat huis,

ooit stond ik in een huis
en de kleur van dat huis was wit.
'zal ik je genezen?' vroeg ik aan dat huis,
want er vormde zich een traan in haar ooghoek
of een raamkozijn

ik wilde haar bevrijden van wat er in die meisjesogen lag
maar ze neigde haar hoofd weg en floot een melodie

handschriftaffirmatiesJ

mijn nieuwe s
is rock-'n-roll
mijn nieuwe s is
net geen 8
met streepjes aan de zijkant

de nieuwe s
zegt dat ik zelf
wel bepaal of ik
dood wil aan de drugs
de nieuwe s is vet

de s
zegt dat jazz voorbij is

'we hebben de blazers
tot koperpoeder vermalen', dat zegt de s

ik ben stoer ik ben rock en ik ben net geen 8
met streepjes aan de zijkant
ik ben nieuw, ik rol en ik bepaal zelf wel of ik vet ben

Dit gedicht verscheen eerder in Meander 326: Tot koperpoeder vermalen.

rock-'n-roll

Mijn nieuwe stijl is scherp.
Mijn nieuwe stijl is strak in pak,
schouders naar achter en kin omhoog.

De nieuwe stijl zegt daadkracht.
De nieuwe stijl zegt doelgericht en trefzeker.

De nieuwe stijl zegt schot in de roos, missie geslaagd en tjakka!
De nieuwe stijl is succesvol, creatief en een beetje speels.
De nieuwe stijl is geil.

De nieuwe stijl zegt dat talent slechts een voorwaarde is.
De taptoe klinkt en de strijdhoorn wordt geblazen.

Ik zeg schot in de roos, missie geslaagd en tjakka!
Ik zeg succesvol, alert, ondernemend, sterk.
Kraakhelder, attent, komt ter zake, scherp.
Ik zeg nee.

De taptoe klinkt, de strijdhoorn wordt geblazen.

Ik ben scherp, ik ben strak in pak, mijn schouders staan naar achter,
mijn kin omhoog,
ik ben creatief, ik ben speels en ik bepaal zelf wel
of ik rock-'n-roll ben.

victor invitus

1. INTRODUCTIE

VICTOR (Latijn) DE OVERWINNAAR

INVITUS (Latijn) NIET WILLEND

hier vond ik mijzelf

victor invitus en zijn botte zwaard
dat vlees openrijt en schedels kapot kapt tot splinters
ik zwaaide ermee naar het niets
als een wildeman bezeten
zwaaide ermee en
doorkliefde de lucht
ik doorspietste duizend onzichtbare vijanden
sloeg hoofden eraf in vlagen van onbeheersbare razernij
of verstandsverbijstering de laatste afrekening nabij
ik scheidde het koren van het kaf
strijdkrachtig tot het bittere eind
scheidde de dag van de nacht
schaduwbokser noemden ze me

victor invitus

de verdwaalde prins

de verloren zoon

de ongeboren vrucht

zo gonsde die enkele rake klap jaren later nog na
ik liet harten sneller kloppen bij het rollen van mijn spierballen
vol verwachting werd ik gevolgd door hoge ogen
hoge heren (met een zwak voor de jongensjongen)
met lage stemmen
spraken plechtig mijn naam

victor invitus

daar komt hij
schone vrouwen met rode wangen verlangden mijn zaad te ontvangen
hij gaat het maken
wacht maar
hou hem in de gaten

en ik later
het schaamrood op de kaken
game over
fantasierijk maar komt niet tot handelen
de plaat bleef hangen
hij is in cirkels aan het wandelen

een standbeeld wordt onthuld
er wordt gelachen:
een kleine bronzen jongen op de startblokken
die niet in het diepe springen durft

wanneer ga je zwemmen victor?
wanneer neem je de sprong?

ik zwaaide en zwaaide naar alles en niets
tot ik uitgeput neerzeeg
hijgend in het droge zand
huilend aan de waterkant
mijn hand een grote open blaar
het strand leeg en verlaten
het water donker en diep
geen monster van loch ness
geen zwaard
geen ridder
geen strijd

geen queeste

louter oefening
losse flodders
plastic zwaarden
en
koude oorlog
schijnbeweging en schimmenspel
twijfelachtig onnauwkeurig
en oneindig discutabel

fuck it
ik heb geleefd
urenlang gezopen
nachtelijke dwaaltochten afgelegd
op zoek naar wat?
ze zagen me lopen

victor invitus de rusteloze

de scherpe tong van een lallende dronkeman
brabbelen brabbelde ik mijn manifest
zonder tot een kern te komen
vol onbegrip huilde ik naar de maan
tot ongenoegen van de buurtbewoners
ik liet de wolf in me los
moordlustig op pad
maar durfde niet te bijten
geen vinger aan de trekker
geen slachtoffer in het vizier
niet schieten
niet springen
niet slaan
maar wachten

hier vond ik mijzelf

op mijn strijdros/hobbelpaard
rotte hektor zijn hout vol wormen
en ik
ridder/schildknaap invitus
victor

MET ZIJN STAART TUSSEN ZIJN BENEN LIEP HIJ NAAR HET ALTAAR VAN DE
HOOGPRIESTERES

MIJN NAAM IS VICTOR INVITUS
IK KOM HIER OM TE WINNEN
ZEG MIJ WAAR DE GRAAL IS TE VINDEN
WELK HOOFD MOET IK BRENGEN
WEAPONS OF MASS DESTRUCTION
OF EEN PRINSES OM TE REDDEN
WHAT IS MY CAUSE?
WHEREFORE AM I HERE AT THIS ALTAR OF EMBROGLIO?
ANSWER MY CALL
I AM LOST

////////////////////////////////////

Ondertussen ratelt mijn machine onvermijdelijk verder
Victor invitus model 1.0
Riktikt met een beetje olie erbij de raderen werken
Er komt rook uit dat gat in het bovenste deel
Dat is de mond
Alle onderdelen functioneren naar behoren
Mond kont pik maag huid ingewanden
spieren hart en twee handen
en de zintuigen
Vooral de hersenen niet vergeten

Waar dient deze machine voor?
Waar is hij voor gemaakt?

victor invitus
ademt slechts mogelijkheden
beweegt zich in een willekeurige richting

als
of
als
behalve
of
en
misschien
maar
ik zou
dan
toch
ik wil
ik kan
als
soms
maar
behalve
alleen
als
ooit
op voorwaarde dat
gisteren

gisteren liep ik zo

maar morgen zo

en vandaag zo

en

en

Deel van een toneeltekst.

piepers jassen

kijk maar niet de andere kant
op pelgrim met je stukgescheurde hemd

je hoorde zeker van verre al het zwiepen van de zweep?
striemen van slome koordslagen smeekten zich om je schouders?
je droomde zeker je ruggen­huid tot repen
geslagen bloedend uit je wonden als een tamme ree
tandvlees
wit weggetrokken de lappen van
je mond in grimas van visdraad

maar waar was je toen
onze maagd je nodig had?

klom je maar uit je rotskloof, pelgrim
toen de leeuw trots door het dorp liep
kaken malend op beender en merg
en schuim op de hoeken van zijn mond
nu resten ons alleen nog grijze wijven

daar ben je dan met je stukgescheurde hemd
klim maar weer je rotskloof in, en gauw
kijk nog maar naar onze vieze huid onze
grijze wijven en grien een beetje

klim toch in je rotskloof en
beween ons maar of wat
maar licht je hielen
hier is je kruishout al verbrand
bij de hutten om onze piepers op te koken.

naar voren

Door het grom en bonken van de motor,
was de schreeuw niet meer te horen,
toen jij vannacht je van het dek afstortte.
De stroming trok genadeloos,
je jurk sleurde langs de stranden
langs de kade van de waal
in de richting Noordzee.

Voor de kou moet je niet bang zijn,
vingertoppen rimpeling,
je lichaam zal verdoven,
rilling of verstill­ing voel je zo meteen niet meer.
Maar hoe koud is water in de lente,
de zon al ruimschoots aan de hemel,
het is al lang weer opgewarmd.

En zo verontrustend is het water niet,
het wervelt om zijn as,
draait en keert de stroming,
maar de bodem die blijft stil.
Hoe onschuldig is het water eigenlijk,
wui­vend op de wind,
het is net een warme deken.

En waarom die angst voor grote stilte, lief,
je vader verdrong toen je nog jong was,
zijn lichaam ligt diep in de onder­stroom,
het is net alsof je thuis komt.
Een familiefeest of thee­visite
herinneringen al lang ver­geten,
lief ik breng je terug.

Hoe kan je bang zijn,
waarom schreeuw je als je valt?

thee

Het is eigenlijk helemaal niet zo verwonderlijk, als je hem kende. Bram Hertz bestudeerde dagelijks water. Je hebt mensen die bij jazz zweren en dan elke plaat van Monk of Miles luisteren van voren naar achteren en andersom. Ik ging er eigenlijk altijd van uit dat het bij Hertz om iets dergelijks ging. Die mensen met hun jazz, die horen van alles in zoiets simpels als een modulatie. Zoiets dacht ik, had Hertz met water. Je hebt mensen die dan ook zelf jazz gaan spelen. Zo was hij niet, dan was hij wel surfer geworden, of maritiem bioloog. Nee, Hertz keek gewoon elke avond naar water. Zoals boeddhisten dat waarschijnlijk ook doen.

Het begon met gewoon een kopje op tafel. En dan een half uur per dag. Een half uur werd al snel een uur en het kopje een glazen schaalpje. Dan kon hij het van alle kanten bekijken. Op mijn advies kocht hij van zijn vakantiegeld een glazen tafel, die hij in het midden van zijn studentenkamer had gezet.

Het is begonnen toen we allebei een jaar of drie studeerden, toen we zeg maar halverwege waren. Toch al. Hertz z'n cijfers begonnen voor het eerst tegen te vallen. Eerst hoefde hij nooit zo veel te doen om er met een zes van af te komen, maar het laatste halfjaar had hij geen enkel tentamen gehaald. Hij was stellig van mening dat 'er te veel is om te weten.' We zouden allemaal dood gaan voordat we iets zinnigs over deze wereld te weten waren gekomen. Ik had hierover gelezen en ik weet zeker dat Hertz had wat ze in mijn DSM IV een 'depressieve episode' noemden. In groepen praatte hij bijna nooit en soms mompelde hij stil voor zich uit. Ik had zo'n lijstje en Hertz voldeed aan iets van vijf van de acht symptomen.

Net toen ik besloten had, dat ik hem naar de studentenpsycholoog wilde sturen, stond hij opeens helemaal vrolijk voor mijn deur. Mijn bel was iets van vijf keer achter elkaar gegaan en ik had me voorgenomen de persoon beneden voor de deur eens iets uit te leggen over manieren. Daar stond Hertz met een glimlach die breder was dan mijn hoofd. Hij stormde langs me naar binnen en rende de trap op. Halverwege de trap riep hij: 'Ik heb het. Ik heb het gevonden!'

Ik liep een beetje overdonderd achter hem aan. Bij mijn deur stond hij te wachten.

'Wat heb je?', vroeg ik, terwijl ik naar binnen liep.

'De oplossing voor het te weinig weten.'

'Wat?'

'Eerst een glaasje water.'

Ik dacht dat hij dorst had van de manier waarop hij de trap was opgerend, maar het

Zwarte rook, de lucht van teer en kolen,
hydraulisch pompen stuurt de boot vooruit,
snijden door het water
en op het achterdek hoort niemand je nog schreeuwen,
en zal niemand je nog missen.

Wil jij het water niet in vannacht,
dan duw ik je er in.
Verdrinken is geen zielloos sterven,
het is ten onder gaan en nooit verloren raken.

Dit gedicht is geschreven voor het muziekstuk 'Prone', van Hadewych. Het schrijven van dit gedicht begon met de muziek. Het is een reactie op 'Mijn Generatie', waarbij de muziek na de tekst geschreven werd. Dit stuk is geïnspireerd op de stijl van John Donne.

zat toch anders. Trots hield hij het glas water omhoog en deed hij zijn oplossing uit de doeken: hij zou water gaan bestuderen. Ik dacht dat hij biologie ging doen of zo, maar nee; hij ging gewoon elke avond een half uur naar water kijken.

‘Ik bedacht me dat water alomaneezig was. Weet je dat driekwart van de aarde uit water bestaat?’, vroeg hij alsof hij dat voor het eerst gehoord had. Ik knikte.

‘Nou, dat leek me dan het aangewezen object om iets van te weten.’

Hij zweeg even.

‘Ik denk dat er iets groots uit te leren valt’, zei hij toen opeens en keek vol bewondering naar het glaasje water.

Hoewel ik die meditatie sessies een beetje vreemd vond, was ik blij om te zien dat het beter met hem ging. Tijdens het uitgaan ging hij ook steeds meer water drinken, wat op zich geen kwaad kon voor Hertz. Ik dacht ook nog even dat het een soort geniale versiertruc was, maar elk meisje dat hem aansprak verveelde hij dood met verhalen over water. Zijn cijfers werden ook beter. Misschien dat zijn concentratie erop vooruit was gegaan of zo. In ieder geval was hij opeens afgestudeerd en moest ik nog drie vakken doen, waaronder een uit het tweede jaar. Om van een scriptie nog maar te zwijgen.

Daarna hield het niet op. De glazen schaaltes werden kommen en de kommen werden doorzichtige emmers. Opeens was het gewoon weer een koffiekopje. ‘Bij water maakt het niet veel uit of je nu veel of weinig ervan hebt. Of hoe je er naar kijkt; er verandert niets wezenlijks. Water is water’, zei hij. Ik dacht dat dat dan eindelijk zijn grote inzicht was. Het was immers catchy, en best wel zen en met een beetje fantasie een metafoer voor van alles. Maar hij stond erop dat dat het niet was en bleef elke avond naar dat water staren.

Ik zag hem alleen nog voor onze maandelijkse dag winkelen in de stad. Hij probeerde wel, op mijn verzoek, er zo min mogelijk mee bezig te zijn, maar als we dan een winkel binnenkwamen die zo’n watercooler had, was het einde zoek. Hij pakte dan zo’n bekertje en hield het de hele tijd voor zich uit. Als ik hem dan om zijn mening vroeg, knikte hij en mompelde ‘ja ja, mooi hoor.’ Niet zelden kwam ik er thuis achter dat hij mij met een crime couture naar huis had gestuurd.

Voor zijn laatste verjaardag kocht ik een sleutelhanger; een buisje met water. Hij was er dolgelukkig mee en bleef er de hele avond naar staren. Ik heb me toen maar zelf naar buiten gelaten, nadat alle andere gasten al uren weg waren. Het was

wel vreemd, maar ik had in ieder geval het beste cadeau.

Het is niet zo verwonderlijk hoe hij aan zijn einde kwam. Drie jaar geleden is het nu. Samen met zijn zus bezoek ik het graf eens per halfjaar. Zo ook vandaag. Ik giet dan altijd een beetje water over zijn graf. Bram Hertz bestudeerde dagelijks water in de hoop dat hij er een inzicht uit zou krijgen. Misschien is het hem wel gelukt.

Voor me op tafel staat een kopje heet water; in mijn hand een theezakje. Ik vraag me af of ik thee moet zetten of het water moet laten afkoelen.

*

Wij hebben de heuvels onder het blauwe licht beklommen.

We zijn langs de hekken van het vliegveld gelopen / wij hebben de heuvels onder het blauwe licht beklommen/ hebben de ideale hangplek voor scooterjongeren gezien/ hebben ons op bouwterreinen begeven/ verboden voor onbevoegden / nog nooit had ik op de rupsbanden van een hijskraan gestaan/ ergens boven ons zetten vliegtuigen de landing in/ wat is de essentie van een Vinex-wijk? / als we over het stalen geraamte van een trap naar boven wandelen / de ingang van een toekomstig kantoorgebouw/ dit betonnen construct van lege ruimtes / groot en open waar ramen komen / dit is de rand van de stad/ dit is de economie van een luchthaven/ en alles is nog stil nu.

bezet gebied

onze benen over de rand van het perron geklemd
kijken we langs het spoor dat van elke bestemming
een verdwijnpunt langs een vluchtlijn maakt

kijken in de trein naar een dwarsdoorsnede
van steden die als kralen aan het spoor
worden geregen totdat de knoop compleet is

komen overal langs iets ander glas in hetzelfde beton
spiegels voor wolkenkrabbers en kranen
een enkele helikopter en een blauwdruk voor later

leven in steden gegijzeld door morgen
elke bouwgrond bezet gebied
prikkelraad de rode lijn

lopen over ruitjespapier en rijden over
steeds nog niet gesleten asfalt
eeuwig onsljtbaar asfalt

en wij met onze benen geklemd om de rand van het perron
zoeken ons verdwijnpunt langs een vluchtlijn
en praten van bestemming

Dit gedicht maakt deel uit van *Fremdkörper*, een e-book van mijn hand, met foto's naast regels van het gedicht. Ik wou het toch ook nog een keer graag sec gepubliceerd zien. Het is bijna ziekelijk hoe programmatisch dit gedicht is.

bob ross en ik tegen de wereld.

Wij wanen ons revolverhelden
Hoor maar:

Beng! Die is voor jou, Bob!
Beng! En die voor mezelf!

twee losse flodders weerklinken
in de koude woning van hun hart.

Voor elke bovenkamer een.
Het Smith & Wessont van de muren.

De hulzen zinken langzaam in de afvoerput
maar alle luiken blijven lijkendicht.

Ons wordt geen straaltje licht
gegend geen vergezicht
van sneeuwlandschap

we trekken moedeloos een
slaapzak over onze hoofden
worden uitgelachen door een hartklep.

'Hahahaha', buldert het in de kamer
verslagen vallen we in slaap
ooit komt onze dag dan rennen we
gillend rond met glimmende pistolen

bob ross en ik
en steken we onze
happy little tree in hun
vlezig Van Dyck brown.

gary jenkins

wat denk je ervan, Gary?
Kom op! Jij en ik tegen Bert en Bob.
Fuck revolvers!
Wij kruisen degens met tec negens
en om ons te verzekeren van de zege
hier en daar een mijn.
Verven we het slachtveld in
prachtig karmozijn.

bert van beek

Het verhaal gaat dat Lao-Tzu nooit een letter geschreven zou hebben, als er niet een grenswachter was geweest die hem vroeg om zijn leer op papier te zetten. Bij Bert is er sprake van eenzelfde soort toeval. Als hij niet 's ochtends bij het lezen van de tekst op zijn pak Brinta besloten had om schrijver te worden, waren de Mugwumps wellicht een organisatie van een heel ander soort geweest. Een boeren-vrijmetselaarsloge was een van de mogelijkheden geweest. Met alle leden in bruine overals en rare rituelen omtrent zombiefilms.

Eeuwen later is de Tao Te Ching van Lao-Tzu de basis van de taoïstische canon. Zoiets zie ik bij Bert ook nog wel gebeuren. Op de een of andere manier hebben zijn teksten een mystieke aura van een leer die tand des tijds doorstaat en pas jaren na zijn creatie volledig begrepen wordt. In die zin is hij een soort van Shakespeare, maar dan ranziger. Een ranzige Shakespeare. Kostuumdrama's waarbij de kostuums als eerste van het toneel verdwijnen.

Van Lao-Tzu wordt ook wel eens beweerd dat hij nooit echt bestaan heeft. Dat het meerdere mensen zijn geweest die de Tao Te Ching hebben geschreven. Maar Bert is gewoon Bert. Een lange kerel die lange lappen tekst schrijft met hoofdrollen voor vulva's, ikea-kasten, wulpse teven der wellust en Bob Ross. Bert lalt ook heel snel als hij biertjes drinkt, maar dat terzijde. Bert schrijft gewoon heel belangrijke teksten. Toekomstige generaties rekenen op Bert. En het is belangrijk dat we Bert lezen.

de blinde

Ik doe de deur van de flat open. Het plein baadt in ochtendlicht. De boom midden op het plein -modderig en onbebladerd- doet dienst als fietsenstalling. Uit de flat tegenover me stapt een vrouw, ze heeft haar handen voor zich uitgestrekt en loopt langzaam het plein op. Ik laat mijn fiets staan en loop naar haar toe. Op haar avondjurk zit een chocoladevlek naast haar rozenkrans en ze heeft haar schoenen verkeerd om aan haar voeten. Een surveillancecamera houdt de lens op ons gericht en stopt met zoemen.

De vrouw gromt en wijst naar mijn sneakers. 'Je wil zo in de hemel komen, hè?', vraagt ze met schuim op haar mondhoeken. Ik word bang voor haar, maar kan niet wegrennen, want ik heb bij het opstaan scherpe kiezelstenen tussen mijn tenen gedaan. Ze speelt haar rol als profetes vol overgave, zoals ze haar vinger voor mijn gezicht heen en weer zwaait. Er stopt een sportauto midden op het plein en de vrouw stapt in. Ze verdwijnt in de stoet verkeer die iedere ochtend om de flats heen zwermt.

Een paar weken later zeg ik tegen een vriend op een feest dat ik niet meer weet waarom ik toen moest huilen, maar dat het iets met de flats te maken had en de vrouw en de verstopte wegen en dat de wereld om me heen steeds maar verandert terwijl ik altijd dezelfde blijf.

de lamme

Ik pak de lamp en zet hem op de kist, ruim een meter hoog en twee meter diep. Van ruwe planken aan elkaar getimmerd ruikt hij naar hout, naar de zee en urine. Mijn vrouw en ik troffen de professor aan in Parijs, tegen een vuilnisbak geleund. Hij pofte tamme kastanjes in een winkelwagentje en verkocht ze met blauwe handen aan voorbijgangers voor een halve euro. Hij had Middel Nederlands gegeven, beweerde hij later bij ons aan boord. Het droevige van het verhaal is dat onze professor niet beter weet dan van die grove taal tegen me uit te slaan.

Ik zeg 'en nou afkoelen' tegen de prof, plof naast de kist neer en maak hem open. De hongerige herdershond rilt wat en rent op natte poten het vooronder in. Ik moet het beest niet, hij beet me ooit in mijn kuit. Ik loop er nog altijd moeilijk van. Desondanks

zing ik op mijn hardst en sla op mijn dij dat het kletst en tot de tranen over mijn wangen lopen.

genesis

Het is zondagochtend als ik in alle vroegte bij het huis aankom en mijn Batavus aan het witte tuinhek vastmaak; er wordt gejat in deze buurt. Er missen een paar pannen van het dak, de verf van de rode deur is wat gebladderd en de gordijnen van de woonkamer zitten dicht. De bel voelt vettig aan. HIJ krijgt natuurlijk ook massa's bezoek. Ik veeg mijn handen aan mijn broek. Geen gehoor. Na een tijdje bel ik nog eens en weer krijg ik geen reactie. Ik loop achterom. De twee bomen in de tuin staan er treurig bij. Ik probeer de bruine keukendeur. Die is wel open. De tegeltjes met wijsheden hangen gecraqueleerd aan de wand. Een verstandig mens gaat de levensweg omhoog, zo ontwijkt hij het dodenrijk beneden. Ik moet toegeven dat ik me er meer van had voorgesteld, toch knikken mijn knieën. Ik heb meegedaan aan een quiz georganiseerd door een muesli-merk en gewonnen. Als prijs mocht ik HEM in levenden lijve een vraag stellen en krijg ik mijn leven lang gratis muesli. Via de intercom hoor ik: 'Loop maar door naar boven hoor, Johan de Bruijn.' Ik had het kunnen weten, dat HIJ dat wist.

HIJ is 1.67, weegt 84 kilo, aan zijn kapsel mankeert niets. Elk gitzwart haartje zit perfect op zijn plek. Zijn hoofd glimt van de brylcreem. Zijn linkerbeen is langer dan het rechter. In een zonnebankbruin gezicht lachen hagelwitte tanden me toe. 'Gershom Goldbaum. Ga zitten', en HIJ wijst me een comfortabele bureaustoel van leer. 'Nooit geweten dat U in Nieuwegein woonde', zeg ik terwijl ik de kamer rondkijk. Op een tafeltje staat een zwart-wit foto van een man en een jongen die gekleed in geitenvellen een berg oplopen met op de achtergrond een ram die met zijn hoorns in een struik verstrikt zit.

'Nu dan. Voor de draad ermee, jongen', zegt HIJ.

'Ik kan aan de consistentie van mijn poep merken hoeveel stress ik heb gehad die week. Hoe gestresster, hoe harder. Het allerergste is zo'n keiharde bol, hebt U dat wel eens gehad? Zo'n bol?'; zeg ik.

HIJ zucht, en knikt. 'Inderdaad jongen, dat is lijden voor je kunst', zegt HIJ.

vergeet maar

De wereld vervreemdt zich van mij,
steeds verder,
zijn pogingen mij
helemaal alleen achter te laten
herken ik patronen

van vergeten pennen,
vergeten namen
verloren teksten
en gedichten die opeens
niet meer zijn wat of
waar ze waren,

van mensen die nog in weinig
lijken op mijn herinnering,
of van gesprekken
die ik steeds opnieuw voer
en steevast weer herhaal.

Ik zal de wereld missen
maar het langzaam verdwijnen
is niet wat mij bang maakt
het is de vraag naar wat er overblijft.

het lijden van de ware schrijver

Voor onze binnenkort te verschijnen tweede bundeling werk (die je nu in handen hebt) schreven we alle vier een kort stuk over elkaar. Een literair portret. Dat was interessant en best een beetje spannend eigenlijk. Hoe zou ik uit de bus komen?

Mijn goede vriend Boris zette mij neer als het enfant terrible van de Mugwumps.

‘Terwijl de schrijvers van vandaag zich beroepen op de stille 9 tot 5 mentaliteit, weet Oscar wat een echte schrijver is. Elke keer als ik een tekst van zijn hand lees, vraag ik me af hoe ik ooit heb kunnen twijfelen aan de simpele waarheid dat schrijven niet kan zonder zelf te lijden en te leven als je personages.’

Wel, wat zal ik zeggen? Ik zal niet ontkennen dat ik een snoeperd ben of dat ik regelmatig een nachtdienst draai op een sixpack of twee. Het goede leven is mij niet vreemd. Ik geniet van vrouwen. Ik dans graag. Ik ben een vrije vogel. Maar, maakt dat mij tot een ware schrijver?

Schrijven is iets wat je doet denk ik. Je leeft geen nachtleven omdat dat je schrijven ten goede komt. Je drinkt gewoon graag. Een echte schrijver schrijft graag. Punt.

En dat lijden dan?

Ik ben er zo onderhand over uit dat met een kater tot twee uur in je bed liggen niks met lijden te maken heeft, behalve als je hoofdpijn hebt dan. Al die dingen maken mij geen ware schrijver vind ik zelf. Maar wat wel?

Of ik het in ‘De wereld van Sofie’ (van Jostein Gaarder) heb gelezen of dat iemand het mij vertelde toen ik een blauwe maandag filosofie studeerde weet ik niet meer precies. Je moet je een wit konijn voorstellen. Dit konijn staat voor de wereld waarop wij leven. De meeste mensen zitten dicht in de vacht van het konijn, vlak bij de wortels van de haren. Er zijn ook een paar mensen, en dit zijn er maar weinig, die helemaal aan de buitenkant van de vacht zitten, aan het uiteinde van de haren. Dat zijn filosofen.

En daar zitten schrijvers ook. Op het randje. Ze kijken van een afstandje naar de rest. Ze zijn buitenstaanders. Ze doen dingen anders. Ze hebben onverklaarbare tegenzin bij alles wat naar standaard riekt. Ze willen niet commercieel denken. Ze willen daar boven in die haar zitten en naar beneden kijken en vertellen wat ze zien. Ze lijden de wereld. Daarmee doen ze geen concessies en tegelijk een van de grootste die je kunt maken. Ze kiezen ervoor om buiten de standaard te leven en te werken. Ze kiezen ervoor om ware schrijvers te zijn.

Column voor Club Propaganda (www.clubpropaganda.nl)

als de stad

als de stad een vraag is
hebben we de verkeerde antwoorden gegeven

als de stad een vraag is
zijn de antwoorden vol
raadselachtige retoriek en
voorlopige formuleringen

slipvrije parken met steriele schommels
rauwe randjes zorgvuldig weggeslepen

winkelketens als een machinaal gestoken
lappendeken gedrapeerd rond het centrum
in een wedstrijd wie er het hardst kleurt
wie het meest verzadigd spelt
een propvolle slagzin
die morgen terugbrengt tot vandaag
totdat er niks meer
over is
voor de
overkill

alleen soms een oude partizaan
met een halve sigaar
constant op aan.

als de stad een vraag is,
zijn er onvoldoende goede antwoorden

als de stad een antwoord is,
wat hebben we dan gevraagd?
of zijn we beetgenomen
in de trant van
een op de twintig bellers

en zelfs dan
alleen als je de kluis kraakt

maar de stad is een vraag
en als de stad een vraag is
kunnen we goed iets beters verzinnen

Drie

Job

'Ik heb een ander', zegt Alice tegen de appel op tafel. Ik schraap net een rouwrandje onder mijn nagel vandaan en denk aan hoe haar mond vlug op en neer gaat over een anonieme penisschacht.

'Wie is het?', wil ik weten.

'Wat maakt dat uit?', zegt ze.

'Het maakt alles uit', antwoord ik. Ik wil weten waar ze met haar hoofd is.

'Nee, het maakt niks uit. Ik heb een ander', zegt ze nog steeds tegen die appel.

'En ik dan? Ik heb niks', zeg ik. Ze heeft rode vlekken op het gezicht en laat haar blik rusten op de deur van het café. Een ader klopt op haar slaap. Dat adertje klopt altijd als ze probeert niet te huilen. Het is woensdag en we hadden afgesproken in een café op de Grote Markt. De zon schijnt, de lucht is blauw en het is rustig op straat. Mensen zijn naar hun werk. Behalve Alice, die komt net van haar werk en ik, ik heb geen werk.

'Ik weet ook niet hoe ik verliefd op hem ben geworden. Het gaat toch ook niet meer de laatste tijd?', zegt ze. De kroeg ruikt zurig, misschien is het de man naast me. Hij is dik en hij zweet. Alice kijkt niet meer naar de deur, maar kijkt me wachtend aan.

'Het ging niet meer', zegt ze. Stellig nu, niet vragend maar stellig.

'Geen verwijten aan mij. Niet nu', antwoord ik. Geef mij het asfalt. Laat me napalm droppen op een jonge indiaanse met gevlochten haar in een kano van berkenbast. Laat me een dikke teerlaag leggen over elke bloemenzee. Laat me Bambi tot zijn knieën in de mest begraven.

'Laten we een eindje lopen samen in plaats van praten', zeg ik.

Alice knikt en staat op, loopt naar de bar en betaalt. Het meisje achter de bar heeft haar lippen een eindje vaneen als ze Alice aankijkt en keurt nauwkeurig haar kont wanneer Alice terug naar haar heuptas wiegelt. Ik schiet mijn jas aan en loop de deur uit.

Buiten staan onze fietsen tegen elkaar aangeleund. Mijn stramme herenfiets en haar witgeschilderde citybike, die we samen dronken gestolen hebben na een avond stappen. We kenden elkaar net en juttten elkaar altijd op. We wilden joyriden. Dat we allebei geen rijbewijs hadden maakte ons niks uit. Dan maar joyriden op een citybike. Ik ril in de winterzon. Alice staat ijverig alle kanten op te kijken behalve de mijne. Haar meisjesfiguur doet me pijn.

'Ik ga denk ik maar, dat wandelen zie ik toch niet zo zitten', zeg ik.

Alice kijkt me geschrokken aan en doet een paar pasjes in mijn richting. Ik ben misselijk en heb een zure smaak in mijn mond.

'Misschien gaat het over. Ik weet het niet', zegt ze, maar nog steeds blikt ze naar de grond.

'Zo is het genoeg', zeg ik en haar wangen worden nog roder. Alice schopt tegen het voorwiel van mijn fiets. De fietsen vallen om in slow motion als een span oude paarden die het loodje leggen. Een langslopende man met een knaagdierengezicht staart haar aan. Ik haal het hangslot van de fietsen en stap op, gooi het sleuteltje en het slot op de grond en begin te trappen.

'Godverdomme, ik weet het toch ook allemaal niet!', schreeuwt ze me na.

Ik doe alsof ik haar niet hoor. Het is één uur 's middags en twee moeders die hun kinderen naar school brengen kijken begrijpend haar richting op. Alice moet huilen en één van de moeders heeft haar al aan de borst gedrukt.

Job

Ik zit op het zadel met mijn handen vastgeklemd om de handvatten. Het voorwiel heeft een klein slagje en ik kijk tussen de kleurige gebouwen door naar de Waal beneden me. Ik heb mijn remkabels doorgeknipt. Zweet prikt in mijn nek. Ik ben bang en lik mijn bovenlip af, proef het zout. Ik sluit mijn ogen. Het suizen in mijn oren wordt nu duidelijker. Ik kijk naar de kinderkopjes in de Grote Straat. Het is een steile helling. Ik dwing mijn adem dieper mijn buik in.

Ik heb nog steeds geen rijbewijs, dus moet het maar op onze citybike. Ik zet af. Ik trap om snelheid te maken en acuut voel ik de wind om mijn oren. Ik voel me wakker, alle loomheid valt en ik trap harder en gil. Een hoge woordloze gil. De Waal komt snel dichterbij en daarmee de Waalboulevard die er parallel aan loopt, een paar auto's schieten voorbij. Er klinkt een langzame meeuw die het gesuis van de wielen van de citybike op de kinderkopjes overstemt in eenklank met mijn meisjesgil.

Ik scheur de gazastrook aan reepjes de fiets dendert over de parallelweg langs de waal met mij als blinde ruiter vast op het zadel angst om onder een auto te komen maar geen auto dat is mazzel de koude waal een lauwe dood geen krantenkop mijn stem verstomd met een benepen kut en ik slinger over de rand kleren zuigen zich vol met

zwart rivierwater geen adem iemand staat op de kant te schreeuwen en rent koud het water is zwart ik hou van je alicé zouden de vissen me lusten waar zijn de vissen waarom is het water zwart het water is zwart als een teerpoel reddingsboei een ferme rode vlek een vrouwenmond in al dit zwart een zachte mond met lange kussen en een mooie lach en toe maar lieg maar tegen me koude tollende moer in mijn borst

Sjonnie

Ik lig met één oog naar de deur. Mijn gezicht in het kussen geplaat op mijn buik op je te wachten. Je smsje was kort en bondig: kom zo ff langs. heb gezeik. Job. Maar als vanzelf, je hebt de sleutel.

De deur opent en wat zie je eruit. Je ogen zijn bloeddorlopen en je hebt je vieze haar slordig achterover gekamd tot een rol in je nek. Natuurlijk ben je dronken. Je leunt als een manke danser tegen de deurpost en probeert gewichtig te kijken. We staan op los zand.

'Wat is er met jou gebeurd?', vraag ik en hijs mezelf op mijn elleboog om je beter te kunnen zien. Je zwijgt en kijkt me lang aan alsof ik degene ben die zich moet verantwoorden. Met dichtgeknepen ogen kijk je mijn kamer rond op zoek naar een rokertje, je vindt ze en helpt jezelf.

'Ik heb op de bank geslapen vannacht onder de brug bij de spoorkuil. Het was een heerlijke nacht', zeg je en je zuigt de sigarettenrook quasi-vermoeid je longen in. Je ploft neer op mijn voeteneind en wast je gezicht met droge handen. Geslapen in de spoorkuil, het is aan je te ruiken. Die bank die we samen naar het viaduct bij de spoorkuil hebben gesleept. Je had een Duitse uitwisselingsstudente gevonden die wel kicke op zo'n daklozenverhaal. Dat meisje met die geile overbeet en die perentietjes en idealen van de bodem raken. Dat de bodem raken, moet te doen zijn met jou. 'Ruzie?', vraag ik.

'Alice heeft een ander', zeg je somber.

Je likt je lippen af en wenkt naar een vierkante fles die je me twee weken eerder op mijn verjaardag hebt gegeven. Je wist dat ik niet drink.

'Neem maar een glaasje', zeg ik

Ik zet de radio aan en jij zuigt me af. Ik kom klaar over mijn buik terwijl ik naar een foto van een krantenartikel kijk die ik op mijn deur gepind heb. Op de foto staat een

oude neger met vogeltjeswenkbrauwen en een ketchupfles. Hij windt me op, ik weet niet wat dat is maar het verontrust me.

'Je kunt wel blijven slapen vanavond', zeg ik.

Sjonnie

We zitten samen in 'De Tuin', een eetcafé op de Grote Markt waar het naar oorlogsmateriaal en misdaad ruikt. Hier komen mensen nog met gele tanden en haar als stro.

'Ik zeg het je, ik verzin niks', zeg je me als je terugkomt van een verhit gesprek. Je ploft naast me op het bankje en poetst je bril.

'Je vertelt mensen alleen wat ze willen horen, Job', zeg ik je.

'Verrek jij maar', zeg je. Je handen liggen verlaten op je buik.

Goed, Job. Dan is het allemaal echt. Het geklets dat je over iedereen uitspuit. Een duivel, dat ben je. Je vertelt mensen hun grootste angsten en ze betalen je in glazen bier. Meer dan eens maak je mensen aan het huilen met wat je zegt dat je ziet.

Mannen lopen met hoogrode hoofden naar het toilet om hun zaad als miezerig plengoffer de toiletpot in te storten. Ze wassen hun handen niet, de mannen, maar nemen hun vrouwlief bij de arm en leiden ze het café uit.

Je ziet al je hele leven spoken. Geen dode mensen met bebloede schorten en afgehakte hoofden of ontijdig gestorven slagersdochters. Jij ziet de tijdsgeest, zeg je. Slangen en wormen en paartjes eksters die elkaar de glinsterende ogen uit het gelaat trekken. Je ziet dat eksters ook een gelaat hebben.

'Ik weet nog niet of je niks verzint', zeg ik. Ik heb het koud, de waterige zon speelt ondeugend op mijn gezicht. Het is lente, er zitten mannen thuis met teelbalkanker. Je pakt de espressokopjes van de tafel en houdt ze voor je gezicht.

'Ik heb mijn ogen verstopt en weet niet meer waar ze liggen', zeg je. De kopjes kletteren tegen elkaar als je ze tegen elkaar plaatst en je knipoogt naar me.

Spoken bestaan niet. En als ze al bestaan dan al helemaal niet hier want hier is alles gewoon. Mensen werken. Er wordt een hond aangereden. Dat komt in de krant. Krantenkoppen schreeuwen: 'Prothese van meisje tweemaal binnen een jaar gestolen' en 'Voetbalelftal verkoopt spits voor tien kilo vlees.' Dat is ongewoon.

'Waarom wil je altijd het naadje van de kous weten?', vraag je me geërgerd. Ik weet het niet. Ik heb mijn antwoorden ook meestal niet zomaar paraat. Ik moet erover nadenken. In tegenstelling tot bij jou worden bij mij de inzichten niet door god of here jesus via een rietje ingegoten. Ik ben Einstein niet. Ik ben een paar ogen.

'Omdat er een naadje aan de kous zit', grom ik. De mensen waar je net mee sprak seinen dat je terug moet komen. Een man die wel vaker komt en radioprogramma's maakt en een onbekende vrouw in de holte van zijn oksel. Je zwaait en staat met een zwier op.

'Wat lul je nou?', lachte je me uit.

De volgende dag troffen twee meisjes op weg naar school je dood in de parkvijver. Een appel klotste bij elke golf van het zwarte water tegen je astronautenhelm. Je hebt jezelf verdrongen. Ze vonden je met een plastic zak over je hoofd getapet. Je was gestikt, niet verdrongen, zei de lijkschouwer later.

Deze lente werd alles anders. Alles bloeide op, net als iedere lente. Alles werd wakker. Alleen werd dit jaar ook jouw hoofd wakker. En daar kon je niet mee omgaan. Niemand van ons kon dat. Niemand niet. Huisje boompje beestje. Je zei dat je de spoken van je tijdgeest niet begreep. Je zei me dat je lichaam hier was achtergelaten. Ik vond je altijd een beetje een lulletje rozenwater als je dat zei. De tijdgeest heeft het gemunt op een kerker in de rots van je borst. Ik begreep je niet. Dat doe ik nog steeds niet, stomme kankerprofeet.

Sjonnie

Ik ben zenmeester geworden om mensen te kunnen slaan tot ze begrijpen wat ik bedoel. Wat ik precies bedoel kon ik altijd daarna nog verzinnen. Ik hardde mijn handen door ze iedere ochtend in te smeren met olijfolie en ze daarna een kwartier door een bak met grind te halen. Het eelt stak licht af tegen mijn huid en als ik mijn leerlingen sloeg klonken de klappen als een houtblok dat knapt in een kampvuur. Al mijn leerlingen zijn vrouwen.

Alice kon niet pijpen, maar we neukten als gazellen. Haar mond wist niet wat ze met de buikvinger aanmoest, gepijpt worden door Alice leek nog het meest op een kookwasprogramma. Als ik over haar naakte rug naar haar kont keek voelde ik me

altijd een koning uit een stomme film. Dan neuriede ik liederen uit 'a streetcar named desire'. Haar billen waren ferm. Ik stak mijn vinger tot de wortel in haar bruine bloem. We kwijlden in elkaars mond, ik rook aan haar scheten, zweette regelrecht haar poriën in. Onze kaken maalden op genitaliën en de tong. Haar gezicht stond van deze wereld af, de seks was niet plezierig. Seks is catharsis, een genitale koorts om het lijf op te branden. Klaarkomen van neuken kon ze niet. Ik verloor vaak mijn erectie, dan schold ze op me in haar geslachtsjeuk.

mijn eigen stem zelfs
deze diepe winternacht
lijkt niet de mijne
-otsuji 1881-1913

Na de dood van Job sliepen Alice en ik vaak in hotelkamers. Daar voelde zij zich nog het meeste thuis. In vreemde lakens. Haar mond stond een beetje open en ze glimlachte in haar slaap. Het was kwart over vier 's middags en ik had buikpijn. Aan de muur van de kamer hing een neutraal schilderij van een Franse expressionist. De wc-bril was zacht tegen mijn billen en ik zuchtte toen de stront mijn endeldarm verliet. Mijn anus brandde, het zal aan het eten liggen. We hebben het bewijs verbrand. Iemand vroeg me eens of ik gecremeerd of begraven wil worden. 'Allebei', zei ik. 'Ze stoppen me maar eerst onder de grond en steken daarna de wereld in de hens.'

jezus

'Excuseert u mij,
mijnheer, mevrouw,
weet u misschien...
kunt u mij wellicht,
ik ben al een tijdje...
ik heb geen enkel idee waar ik ben.

Het lijkt net alsof ik al die tijd
niet echt bestaan heb.
Spanning draait door mijn hoofd,
ik wacht nog even
voordat ik de wereld binnenlaat.

Drie lange nachten droom ik al niet meer
en nu is alles verdoofd door opzettende hoofdpijn,
het lijkt net een kater die klopt als
ritmische slagen op hout,
dof door mensenvlees,
splintert, tsch-tsch-tsch-tsch,

doordringende gedachten happen eindeloos stukken
uit mijn hoofd dat voelt als bordkarton,
ik voel ze sluipen over mijn haar,
hun nagels als doornen in mijn huid,
trekken zich naar boven,
ik voel dat ik bloed verlies.
zo zal het zijn,
genadig stilzwijgend kijken naar alles om me heen.

*

Had ik niet nog een beetje rust mogen hebben, Vader?
Om een tweede kans had ik niet gevraagd,
misschien vergiste Je Je wel,
vast en zeker heb Je Je vergist,
er was iemand anders die Je weer tot leven wilde hebben.
ik weet wat Je wil,
maar laat het mij niet zijn, Vader,

het is koud hier in deze grot
zo koud, mijn botten beven,
trillen, rillen, onmogelijke stenen
prikken in mijn rug,
geen wonder dat ik stijf voel.
Ik heb zo weinig nog te geven nu,
uitgemergeld,
dwing Je mij.

Magerder dan ik worden mensen niet meer geboren vandaag,
33 en een beetje,
hadden ze die baby toch doodgestoken
wat zou het fijn geweest zijn
als ik daar geweest was,
afgemaakt voordat ik opgroeide
één keer snel koud staal
en er dan helemaal van af.

Je had trouwens best een engel kunnen sturen,
even laten weten dat het je interesseert.
Maar, als Je het wil weten,
mijn lesje heb ik wel geleerd,
mensen willen niet geholpen worden.

Nu ben ik als een lammetje naar een slachtbank,
Je kan zeggen wat je wil,

alsof ik het niet weet,
ik kan net doen alsof ik dom ben,
maar een tweede kans verneuk ik steevast weer,
een derde, een vierde, eindeloos mag Je het proberen,
maar ik kan het niet!

Ik mag alleen maar zwijgen,
heb Je ooit aan mij gedacht,
aan de vernedering,
de wanhoop en de kou
die terugkeert
nooit meer zal verdwijnen.
Verdomme laat er duisternis zijn,
niemand vraagt om mij,
niemand staat echt op mij te wachten,
ik kan het niet,
ik kan het niet,
ik wil het niet,

en wat doe Je, niks.
Geen seconde bekommer je je om mij.
Alleen Jij, Jij, Jij, Jij, Jij
ik moet zeggen hoe groot Je wel niet bent
en de liefde die Je brengt,
maar liefde aan Je zoon,
die kan Je niet geven.

Waarom moet ik blij, moet ik houden van de wereld als de wereld mij vernietigt

je adem stinkt, als een zwerver twee dagen niets gedronken of gegeten rottig, stinkt
Jouw adem. Gods adem, Gods adem, verlaat mij, verlaat mij.'

het alziend oog kijkt

DE METRO'S
DE WOLKENKRABBERS
DE BEURSNOTATIES:
RODE CIJFERS OP ZWARTE INFORMATIESCHERMEN
OP WALL STREET
OP DE NEW YORK STOCK EXCHANGE
STATISTIEKEN ZIJN STIJGENDE OF DALENDE LIJNEN

ALS JE GOED KIJKT ZIJN ER VROLIJKE GEZICHTEN TE ONTWAREN IN DE
DANSENDE MASSA

EN ALS HET DALENDE LIJNEN ZIJN
DAN ONTEVREDEN
TERWIJL DE GELDMACHINES ONVERSTOORBAAR DOORTELLEN
ZITTEN IN IMMENSE KANTOORRUIMTES DUIZENDEN WERKNEMERS
ACHTER COMPUTERS TE WACHTEN TOTDAT DE ZON ONDERGAAT

PRODUCTEN ROLLEN OVER EINDELOOS LOPENDE BANDEN
MACHINES FABRICEREN APPARATEN DIE MACHINES FABRICEREN
ER ZIJN VROLIJKE GEZICHTEN TE ONTWAREN
ER ZIJN NOG ALTIJD VARKENS
EN KOEIEN
EN GRAANVELDEN
EN VOLLE WINKELSCHAPPEN IN SUPERMARKTEN
EN VROLIJKE GEZICHTEN

TOT DE ONVERMIJDELIJKE STAGNATIE
DE DALENDE LIJNEN
DE VALLENDE SCHAATSERS
EN HUILENDE GEZICHTEN
OVERAL SCHREEUWENDE MENSEN
ALS EEN STAD WORDT GEBOMBARDEERD
OF EEN VOETBALLER EEN DOELPUNT SCOORT

HET GEWEER WORDT AFGEVUURD
HET GEWEER WORDT OPNIEUW AFGEVUURD

STATISTIEKEN:
STIJGENDE LIJNEN

LACHENDE GEZICHTEN
THE RETURN OF THE KING
OF THE KINGSIZE FRIES

NATUURLIJK STAPELEN VOETBALLERS ZICH OP ELKAAR NA EEN DOELPUNT

TANKEN MENSEN
BIJ TANKSTATIONS
RIJDEN TANKWAGENS

VAREN GROTE OLIESCHEPEN
AF EN AAN
LACHENDE GEZICHTEN
STEDEN MET LICHT AAN – LICHT UIT – LICHT AAN – LICHT UIT
LACHENDE – HUILENDE – LACHENDE – HUILENDE
JIHADSTRIJDERS VUREN IN DE LUCHT
FLITSEN IN DE NACHT
BUIKDANSERESSEN
EN
BREAKDANCERS
EN
BOKSWEDSTRIJDEN

LINEDANCING
EN
MARCHERENDE SOLDATEN
EN

STIJLDANSEN

EN

KUNG FU

RAVEPARTIES

EN

EEN MIERENHOOP

EN

AMERICAN FOOTBALLSPELERS

EN OPRUKKENDE TANKS

EEN RENNENDE TIJGER

EN

EEN DOOD PAARD

RED MIJ ALS HET ZOVER IS TOT DAN HOUD IK MIJN OOG DICHT

reeperbahn

Welkom, welkom, welkom

vanavond is de nacht dat wij tweeën eens een rondje zullen maken
door den legendarischen Reeperbahn.

Het is koud, trek je kraag omhoog,
voel de drukte langs je heen waaien.

De mensen snellen langs ons heen,
jij loopt niet snel genoeg, als je de Reeperbahn wilt voelen
zul je moeten haasten, haast maar achter mij aan.
Ik ben jouw gids en vanavond volg je mij.

Elke avond is het feest hier, adem eens in, voel je dat,
proef je dat, de weeïge lucht van uitgedroogde seks
en drugs en drank, die drank is van mij – hier – neem een slok.
Daar op de hoek, zeker het eerste hoertje dat je ziet.
Dikke winterjas, dikke skibroek en daaronder niets, helemaal niets!
Poedeltjenaakt maar haar, blond haar, wat zeg ik
hemels goudblond haar. Dat is nou een hoertje van de Reeperbahn.
En daar is er nog een - en nog een - en nog een - en nog een - en nog een
en nog een - en nog wel duizend. Ja, wel duizend, ik verzeker je,
het zijn er wel duizend!

Ik ben jouw glanzende folder – hier – neem nog een slok,
reisfolder, heb je die slok al op?
Ik zal je alles laten zien.
Dronken zwervers liggen voor je voeten, klaar om geschopt te worden,
ze liggen klaar voor wie maar wil.
Ken je Hansje? Hij woonde hier als klein jochie en woont hier nog steeds.
Hij ligt daar,
hij ligt daar, met die man.
Met die grote dikke man in bruin pak, met vet haar en dikke snor die
over hem heen buigt. Dat is ons Hansje.
Ik ken hem nog van toen hij klein was, maar nu,
nu is hij uitgelubberd, een smerige zwerver.
Nou, welkom in de Reeperbahn.

Neon, neon lichten overal. Een olifant van neonlichten,
palmbomen, gouden, rode, blauwe, gele, groene letters
schreeuwen: Doll-House, Welkom in het Doll-House,
daar zijn de vrouwtjes het lekkerste. In vurige lingerie,
dansen om een paal, een liter whisky in je keelgat douwen
en door dansen, dansen. Trek je stropdas maar los,
goed zo, goed zo,
zo ken ik je weer, lekker jong, weg die stropdas,
lekker jong.
Iedereen is lekker jong in de Reeperbahn
welkom, welkom
en wel thuis.

Dit gedicht werd eerder gepubliceerd in Op Ruwe Planken 5.2: Blink!

boris yland

Misschien ligt het aan zijn geboortjaar (1984) maar er is iets onmiskenbaar totalitairs aan meneer Yland. Door zijn poëzie en proza schemert een perfecte maatschappij waar mensen met gladgestreken gezichten door statige lanen lopen langs propaganda op bordkarton. In de verte klinkt gebroken marsmuziek uit een luidsprekertje. Op het podium laat hij zijn normaal zo warme bariton als een dictator over de hoofden van zijn publiek schallen. Het schuim op de kaken, zijn vuist richting a new and better tomorrow. Een man die kan laten zien wie hij is, met 100dB.

Naast de stalinistische Mugwump is Boris ook de meest romantische. Zijn utopie is niet alleen een statige beeldentuin (liefst van hemzelf) onder een asgrouwe hemel, deze is ook bevolkt met deinende dames, schunnige zeemannen en krakende rijtuigen. Zo heeft Boris mij de Kift leren kennen toen ze eens optraden op de campus van de RU en sindsdien heb ik kippenvol bij blazerssecties. Deze twee invloeden laat hij moeiteloos de revue passeren in zijn schrijfwerk.

Net zo veelzijdig als zijn schrijverij is zijn kledingstijl. Waar de andere Mugwumps zonder blikken of blozen optreden in oude ribbroeken waar je docent levensbeschouwing zich nog voor zou schamen, hooded tops, joggingpakken en een veelheid aan vreemde hoofddeksels ziet Boris er altijd piekfijn uit. Als aankomend alleenheerser dien je dan ook altijd piekfijn gekleed te zijn (dat van dat hemdje in Eindhoven vergeten we gemakshalve maar even hè, Boris?)

Het is een hels karwei zo algemeen beschaafd als Boris te zijn. Universitair succesvol, gevierd schrijver en ach, vast man van het jaar 2012. Ja, beste kijkbuiskinderen, het komt wel goed met meneer Yland.

meisjes die verkopen

meisjes die verkopen
lopen op sokken door hun winkel
lijken hun naam te hebben ingeslikt
of bedenken het zich inzake dagelijks

meisjes die verkopen
weten vaak niet wie ze zijn
maar weten wat mij
goed zou staan

moffenhoer

ik huil de regen op je witte vleugels,
kijk ik door je rimpelrimpels heen
strooi ik aarde op je grijze gezicht.

doorweekt door een hellepreek
schuilen we voor een donderwolk
en geven zoeklichten tegengas

in de boerenhut hou ik van je
geschoren hoofd schat.
Dus hou me vast, hou me heel dicht
tegen je aan onder de dekens
alsof de wereld brandt

terras

Haar spijkerrok schuurt over de namaakrieten stoel als ze verzit. Ze peutert aan een stukje geplastificeerd riet dat uit de stoel is ontsnapt en kijkt me recht aan. Ik verschuil me achter mijn notitieboekje en schrijf. Elke keer als ze nipt aan haar glas witte wijn, klinkt gerinkel van armbanden.

‘Ik ben lid van een leesclub’, raspt de stem van de vrouw. Ze buigt zich naar me toe en verdrinkt me in Thierry Mugler’s Angel. Pas nu zie ik de kleine levertrek op haar linkerwang.

Ik knik.

Ze sabbelt op haar nagel en dat ik geen antwoord geef vindt ze helemaal niet erg. ‘Schrijvers zijn zo spannend’, zegt ze. ‘Laatst kwam Kader Abdolah bij ons langs om een uiterst boeiende lezing te geven. God, wat kan die man vertellen en zo. Dat vluchtverhaal, het arme schaap.’ Ze blijft me aankijken als ze een sigaret uit een verfrommeld pakje Kent menthol haalt en opsteekt.

‘De kracht die uit zo’n man straalt’, vertelt ze zonder op antwoord te wachten. ‘Hoe hij zich staande kon houden onder die achterlijke religie en zo, onvoorstelbaar.’

Bij elk woord rimpelt de huid om haar lippen, bruin van een skivakantie of van de suggestie ervan.

Ik beaam dat Kader Abdolah een goede schrijver is en help haar door te zeggen dat ‘Het huis van de moskee’ het op één na beste boek van Nederland is.

‘Een echt doorleefde man’, concludeert ze.

Ik vraag me af waar ze wel aan denkt. Aan haar man of aan haar kinderen thuis. Aan haar vriendinnen van de leesclub en wat ze volgende week aan ze kan vertellen. Zegt ze dan tegen hen: ‘Wat mij laatst overkomen is - op het terras en aan het tafeltje naast me zat een schrijver - heus, een echte en geen oude - nee nee - een jongen nog - en ik dacht - die zou mij best eens een lezing mogen geven en zo - als je begrijpt wat ik bedoel?’

Maar als ik vraag waar ze aan denkt, geeft ze geen antwoord maar bijt op haar nagels. Ik denk dat ze gewoon hoopt dat ik een keer een mooi gedicht schrijf over haar. Ze buigt voorover om iets van de grond te rapen en houdt in de gaten of ik kijk. Als ze wegloopt legt ze een pezige hand op mijn schouder.

‘Weet je,’ fluistert ze, ‘mijn zoon schrijft ook.’

Dit is de tweede column die ik schreef voor de literaire website Club Propaganda (www.clubpropaganda.nl).

*

Een vrouwenstem schreeuwt naar gorilla’s in de mist: ik kan jullie alleen benaderen als mens en als vrouw, ik wil jullie begrijpen maar jullie aapzijn werkt afstotend en is als je het op de spits drijft ondoorgrondelijk en alleen te interpreteren vanuit mijn menszijn, vanuit mijn vrouwzijn. En kom eens een keer uit de mist, gun die cameraman een mooie shot, werk nou eens mee, ik sta op het punt van doorbreken.

Ze droomde van een lange winterjas van apenvacht. Ze droomde van een dubbele cameraman-geluidsman-penetratie. Ze droomde van het oerwoud dat een binnenvetter was.

Toen ze wakker werd was ze ongekend geil, in gedachten dat beeld, als een echo van een warme kamer, die gorillamannen die zich aan haar vergripen. Ze kreunt zachtjes nee terwijl ze haar vinger tussen haar opgezwollen natte lippen/
Hier stopt ze kort en ze beseft dat ze in haar bed ligt en dat ze eenzaam is, een kort moment. Dan het teruggrijpen, het naar boven halen en geconcentreerd visualiseren en voor de geest halen van dit ene beeld, die gespierde harige rug onder haar klauwende vingers. Haar zware ademhaling en het oe oe oe aaaaaaaaaaaaaah van de leider.

Goedemorgen. Camilla, lust je een kop brandnetelthee? Haar blik blijft hangen op dat figuur in de deuropening. In haar hoofd weerklinkt die zeurende klank... brandnetel-thee? Ze kijkt naar zijn slappe buik daar die zo schaamteloos over de rand van zijn boxershort hangt. Het is niet eens echt een dikke buik. Ik wil een man die me bevredigt. Ik wil genomen worden. Ik wil een man om tegen te schreeuwen. Een man die ik sla. Dat hij mijn armen vastpakt en me zonder moeite op het bed gooit. Ik wil een man die zegt dat ik niet moet zeiken terwijl hij mijn string opzij trekt en bij me naar binnen dringt. Ik wil een aapmens.

diane

deze handen zijn op avontuur
naar vrouwenlippen venusheuvels
en geheimen die verborgen
liggen in braamstruiken

welke wetenschap
bedrijft dat roofdier daar beneden?
hoe heet is dat
graf van ondiep water?
wat doen mijn handen
op dat kruispunt?
wat moet daar die
man met die baard?
en waarom was de maan
zo rood die avond?
zo bloed- bloed- bloed-
bloedrood?

laat die handen nu maar gaan,
dan zoeken ze samen
op de tast hun weg.

fugu

Vanmiddag heb ik voor het eerst met een zwerfster gepraat. Ik hoop echt dat dit goed gaat. Dit moet goed gaan.

Officieel moet je de vis laten zien aan de eters, voordat je hem bereidt. Een ritueel, in Japan zelfs wet. Maar ze weigerde om hier te komen eten. Om begrijpelijke redenen. Begrijpelijke, waarschijnlijk niet de juiste. Officieel moet je een licentie hebben om de vis te mogen koken, maar volgens Hanna waren zelfs mijn wentelteefjes waterig of, op zijn best en het andere uiterste; geroosterd brood. Hanna is alweer bijna een half jaar geleden weggegaan. Dit is de eerste keer dat ik kook in vijf maanden. Officieel kun je fugu ook nergens krijgen. Maar als je een Japans restaurant kent met een wat exclusievere collectie onder de toonbank, kom je een heel eind. Zeker als je dreigt de politie te informeren als je de vis niet krijgt.

Officieel zijn er dertig stappen, maar de meeste zijn ritueel geneuzel. Als je het ontkleedt van alle opsmuk zijn er nog zeven stappen over. Volgens het recept is het belangrijk dat je de vis eerst onder voldoende water afspoelt. Zodat alle vuiltjes tussen de schubben weg zijn. Alsof dat ook maar enigszins belangrijk is.

Zes maanden geleden vond ik een briefje op tafel. Een briefje op tafel; nooit gedacht dat Hanna zo gevoelig was voor clichés. Ze had niet eens al haar spullen gepakt. Wat ze wel had gedaan was de kat meenemen. En alle foto's verscheuren en over de vloer uitstrooien.

Als tweede snij je de vis open en verwijder je de ingewanden. Alle ingewanden moet je meteen weggoien. De lever is het belangrijkste, daar zit de meeste tetrodotoxine. Daarna moet je goed je handen wassen. Tenminste, dat staat in het recept. 'Gebruik hier een glazen snijplank voor, zodat er geen gif in de plank kan trekken.' Ik heb twee houten snijplanken; ik gooi er wel een weg. Tetrodotoxine is 275 keer giftiger dan cyaankali. Een fugu-vis heeft genoeg gif in zich om dertig mensen te vermoorden. Als derde snij je de vinnen eraf. De vinnen bak je en serveer je met hete sake.

Op het briefje stond dat ze alle foto's verscheurd had. Zoveel had ik al door. Dat stond ook op het briefje. Verder stond er dat ze niet alles had meegenomen. Dat ik weg kon gooien wat van haar was. Dat ze toch niet meer kwam om het op te halen. Dat ze me haar adres niet zou geven, omdat ik anders de kleren zou komen brengen. Ze wilde me nooit meer zien. En ze schreef dat ik nooit in ons geloofd had, zoals ik nergens in geloofde.

Vervolgens maak je de vis schoon. Met de achterkant van een mes schraap je over de vis, in de richting van de staart naar de kop. Normaal gooi je schubben weg, maar fugu-schubben gebruik je in een salade die je bij de vis serveert. Daarna knip je de stekels van de vis. Dit is in principe niet gevaarlijk, maar het idee dat je geprikt kunt worden door een giftige vis, maakt je op zijn minst voorzichtig. Daarom gebruik ik een lange nijptang. In het recept staat dat je het beste een kleine schaar kunt gebruiken, maar ik geloof niet in rituelen. De stekels heb je niet meer nodig, die kun je weggoaien.

Normaal verbrand je de negatieven, als je de foto's verscheurt. Maar die bewaarde ik altijd, omdat ik 'goed in bewaren' ben. Vooral als het op negatieven aankomt, volgens haar. De negatieven heb ik een maand later laten ontwikkelen. Ik heb dezelfde lijstjes gekocht, en ze op dezelfde plekken teruggezet. Weer een maand later heb ik ze weer verscheurd. Twee maanden later heb ik haar kleren en schoenen in een textielbak gegooid. Spaarde me de vuilniskosten, was het idee.

Als zesde hak je de kop van de vis.

Vanmiddag heb ik voor het eerst met een zwerfster gepraat. Ze zat om de hoek bij de supermarkt. Voordat ik de rest zag, zag ik de zwarte laarzen met lage hakken. Dezelfde laarzen die ik een maand geleden heb weggegooid. Daarna zag ik het gele jurkje, toen de rode jas. Hanna's rode jas, Hanna's gele jurkje. Toen zag zij mij. En de flessen wijn in mijn Albert Heijn-tas.

'Als je kijken wil moet je drinken delen', zei ze.

'Je draagt de kleren van mijn ex-vriendin.'

'Van het Leger des Heils. Als je kijken wil moet je drinken delen.'

Ik zei niks. Het was me niet duidelijk wat ik hiervan moest maken. Het was raar om de kleren om iemand heen terug te zien. Ik was bovendien al dronken.

'Alleen drinken is ook maar alleen drinken', zei ik en ging naast haar zitten.

'Voor meer alleen contant, weet je?', zei ze.

'Alleen drinken.'

'Kijken bedoel je.'

'Drinken.'

Ik draaide de schroefdop van mijn goedkope fles wijn en gaf haar de eerste slok. De eerste twee slokken. De eerste drie slokken.

'Drinken delen, weet je nog?', vroeg ik.

'Was ze mooi?' Ze gaf de fles terug.

'Wie?'

'Je ex-vriendin.'

'Niet echt bijzonder. Gewoon, normaal mooi.'

'Daarom heb ik die schoenen. Om mooi te zijn. Hakken zijn helemaal niet handig als je dakloos bent, weet je? Maar ze zijn wel mooi.'

'Ze zijn mooi.'

Ze waren mooi. Ook als zij ze droeg. Het verschil tussen Hanna en de zwerfster werd met elke slok minder groot. Het klittige haar ging meer op Hanna's krullen lijken. De gaten tussen haar tanden verdwenen. Alleen de geur van urine en drank bleef.

Achtentwintig slokken later, twee flessen, drie flessen later bood ik aan om voor haar te koken.

'Voor meer alleen contant, weet je?', zei ze.

'Nee. Niet meer. Ik wil echt voor je koken. Je moet toch wel eten?'

'En dan verkracht je me of wat?'

'Nee, nee. Luister, ik kook wel en dan breng ik het hierheen.'

'En een fles wijn.'

'En een fles wijn', beloofde ik.

'Voor meer alleen contant.'

Als laatste fileer je de vis. Papierdunne stripjes serveer je als sushi, met de vinnen en sake en de schubbensalade. Normaal doe je dat niet op plastic borden, maar als je met een zwerfster buiten gaat eten misschien wel. Ik heb niks met rituelen.

je bed is koud

In de rivier verdronk vandaag
een meisje.

Graag
stapte het water
door het landschap,

langs dijken
liet het zich voeren door de wind
door weilanden,
langs koeien,
over de kade.
Het sprong
een weg in het veld en
zij fietste op de dijk, windkracht tegen.

Waarom je niet gewoon thuis was,
weet jij vast ook niet meer.

weg van simone

Ik stond boven op de trap en keek naar de fles terpentine en de pakjes Zwaluw lucifers
op mijn bureau daar beneden.

Simone zat op de bank in de aangrenzende kamer naar een programma te kijken over
stelletjes die hun relatie gingen testen op een tropisch eiland.

Door de hoge open doorgang die de twee ruimtes met elkaar verbond zag ik haar
zitten. Er verscheen af en toe een glimlach op haar verder dode gezicht, een soort
teken van herkenning.

Ik mompelde 'dit is het toppunt' en ik schoof nog een stapel boeken van de hoogste
plank in mijn werkkamer van de rand. Ze vielen met groepjes in een doos die ik op
de vloer had neergezet. Alle klassiekers gingen erin: de werken van Dostojevski,
Nabokov's Lolita, verzameld werk van Franz Kafka. Plof-plof-plof.

Als ik Simone daar zo zag zitten dan wilde ik haar ruw in haar gezicht meppen.

Ik wilde tegen haar schreeuwen dat ze moest oprotten met haar domme
televisieprogramma's.

Het volgende stapeltje boeken viel met een plof in de doos. Simone keek er niet van
op. Ik hoopte dat het haar zou irriteren dat het geluid van neerploffende boeken in
haar tv-programma-realiteit naar binnen drong.

Sven: 'Ik had niet gedacht dat ik zo snel een maatje zou vinden maar Esmee is echt
wel een tof meiske', en dan plof-plof, die boeken die in de doos vielen.

Simone's ogen vernauwden zich; ze concentreerde zich op Sven's monoloog. Sven
was een harige gorilla met z'n slappe excuses. Als hij echt een aap was geweest en
geen mens met principes en gevoelens dan zou hij Esmee al lang een keer grommend
genomen hebben. Dat was het spannende van die programma's, stond ik te denken,
dat Sven eigenlijk maar een ding wilde, maar zich om de een of andere reden daar
tegen bleef verzetten. Simone gaapte.

Ik had de laatste boeken in de doos laten vallen en klom naar beneden. Met de doos
liep ik de andere kamer in. Ik zette hem bij de rest van de dozen met boeken, achter
de bank waar Simone zat. Ze keek kort mijn kant op maar richtte haar blik al snel weer
op het beeldscherm. Wat kon het haar schelen wat ik met mijn boeken uitrichtte? Zij
had haar televisie.

Ze zei iets over Sven, die nu gekleed in zijn zwembroek in beeld was. 'Ik vind borsthaar
wel sexy bij mannen met een wat bruinere huid.'

Ik ging naast haar zitten. Ik had geen borsthaar, in ieder geval niet zoals Sven. En ook geen wat bruinere huid.

Uit het pak Chonelly's dat op tafel stond pakte ik het laatste koekje. De rest had zij natuurlijk al op. Ze was de laatste tijd opvallend veel aan het snoepen, alsof ze had besloten dat dit nu was wat het was en dat het toch niet meer uitmaakte. Dat deed het dus wel. De vrouw naast me was langzaam aan het uitdijen en ik gruwde ervan. Het was volledig buiten proportie; haar benen waren nog bijna net zo dun als een paar jaar geleden, maar dan was er daarboven tegenwoordig die verschrikkelijke kont. Ooit had ik van die billen gehouden.

Nu moest ik er niet aan denken om dat te masseren, om er mijn hand in weg te laten zakken. Ik werd al een tijd niet meer opgewonden van haar lichaam. Die enkele keer dat we nog seks hadden probeerde ik met alle macht mijn aandacht te focussen op beelden van mooie jonge meiden die ik had gezien op televisie of op het werk of waar dan ook. Met mijn ogen gesloten werkte ik me in Simone klaar.

Op televisie was een meisje aan het huilen omdat haar vriend was verleid door een ander. Ik at mijn Chonelly op en liep weer naar de kamer waar het bureau stond. 'Wat ga je doen?', vroeg Simone, terwijl ze naar het huilende kind op televisie bleef kijken. 'Nog even verder', zei ik terwijl ik de fles terpentine en de lucifers van het bureau pakte.

Ik liep terug de andere kamer in en hurkte bij de dozen achter de bank. Voorzichtig schonk ik terpentine over de boeken, over de vloer, tot net bij de hoek van de bank waar zij het niet kon zien.

Ik ervoer een licht gevoel van spanning, alsof ik weer een klein jongetje was dat stiekem een fikkie ging stoken. Simone had niets in de gaten, ze zat naar weer een andere harige aap op het eiland te kijken. Ik nam de pakjes lucifers en strooide de stokjes in de dozen en over de natte vloer in de terpentine. In eerste instantie was ik van plan geweest om aanmaakblokjes te gebruiken maar die kon ik niet vinden in de supermarkt. Lucifers waren een mooi alternatief; voor één euro vijftig kreeg je vierentwintig pakjes.

Toen er genoeg stokjes lagen, begon ik hele pakjes in de dozen te leggen. Ik legde er een paar op de vloer in de terpentine en op strategische plekken zoals bij de wanden van de dozen.

Tevreden ging ik weer naast Simone op de bank zitten. Haar blik was nog steeds aan het beeldscherm gekluisterd. Ik draaide een sigaret, pakte een lucifer en stak hem aan. 'Ben je klaar schat?', vroeg ze. Ik knikte.

Het programma naderde een einde. Simone zuchtte diep. Ik keek naar de vloer naast de bank: het parket glinsterde van de terpentine. En toen keek ik weer naar Simone. Ze zag er tevreden uit.

Ik nam mijn sigaret in mijn mond en ik streek nog een lucifer af en hield die in de lucht. Simone keek me vermoeid aan. 'Wat doe je?'

De aftiteling begon. Ik nam de brandende lucifer over in mijn andere hand en liet hem in de terpentine vallen. Links van de bank klonk het geluid van vuur dat de lucht wegzuigt. Een langzame steekvlam. Ik keek Simone aan en wachtte.

hartstocht

Het is veel te laat als ik aankom en voor de ingang staat al een rij. Snel drink ik mijn blikje leeg en laat het balancerend achter op een paaltje. 'Eén eruit en één erin, dat is de policy vanavond', zegt de portier. Als hij mij herkent mag ik meteen doorlopen. Wachtende mensen kijken me na. Ik grijns breeduit en voel me beter dan het volk. Net goed, niet hip genoeg, genoeg gepeupel in mijn café. Vanavond eis ik een uitmuntend publiek. Precies één week ben ik vrijgezel en dat moet ik vieren. Vannacht slaap ik met de mooiste dame in de zaal, idealiter een die dronken is en de volgende morgen alles vergeet. Als het niet te veel gevraagd is wil ik ook graag dat ze immens goed in bed is, zo van wauw, dat was de beste seks die ik sinds een week heb gehad. Zo'n vrouw ga ik vanavond ontmoeten. Ik loop de donkere gang door, langs de garderobe. Ronkende en stampende beats trekken, ze kronkelen om mijn armen, ze sleuren me de zaal in. Het is afgeladen en ik manoeuvreer me langs de meest schitterende dames om bij de bar te komen. Als ik langs ze loop zuig ik met mijn ogen dicht de geur van hun warme haar op. Ik bestel een biertje en staar te lang naar het meisje achter de tap. Ze lacht beleefd en ik grijns terug. Als ze mijn hand aanraakt wanneer ze me het wisselgeld geeft, trillen haar vingers. Ik draai me om, kijk recht in de ogen van Vincent en zwaai.

Meteen staat hij op en komt op me af. Vincent heeft besloten dat het niet nodig was zich vanavond te scheren. Uit een plastic zak van de COOP pakt hij een paar velletjes papier en drukt ze tegen mijn borst. 'Ik heb een nieuw verhaal geschreven, lees het eens', zegt hij. Ik pak het niet en het papier valt op de grond. Het verhaal is kort, een pagina of vijf met de hand geschreven. Vincent neemt altijd dingen voor mij mee om te lezen. Hij weet precies waar ik wanneer ben en dat ik voor hem altijd tijd maak. Meestal zijn de verhalen waardeloos. Niet helemaal waardeloos, maar simpelweg niet goed genoeg. Niet goed uitgewerkt; losse flarden van een gedachte die hij had toen hij onder de douche stond. Tenminste, dat is de plek waar ik ideeën zoek. Trouwens, een idee is geen kunst. Iedereen zwemt in de ideeën, elke buurvrouw, elk mannetje dat wel eens in de bibliotheek is geweest zit bomvol goede ideeën. Je combineert wat van je lievelingsboek met de actualiteiten die je op tv ziet, je besprenkelt het met een zoet laagje diepgang. De verdere invulling zoals namen, plaatsen en de historische relevantie haal je van Wikipedia. Geen kunst. Er zijn nota bene opleidingen, verdomde cursussen bij het buurthuis om te leren hoe je moet schrijven. Was het maar zo mooi dat iedereen echt talent had, dan leefden we in een oersaai literair paradijs. Gelukkig

schrijven de meeste mensen stront. Vincent ook, maar ik weet zeker dat hij het goed bedoelt. Zijn ogen laten me niet los en hij heeft geen enkele intentie om de papieren weer bij elkaar te rapen die nu al het bier van de vloer opzuigen.

'Is het zo goed dat ik er m'n tijd aan moet verspillen?', vraag ik.

'Het beste tot nu toe.'

'Vast, maar je zweert me dat het wat is?'

'Ik beloof alles, als jij belooft het te publiceren', zegt Vincent.

'Voor jou publiceer ik alles, dat weet je.' Snel nip ik aan mijn bier. 'Eigenlijk, Vincent, heb ik nu andere dingen aan mijn hoofd. Sanne heeft me vorige week gedumpte.'

'Alsjeblieft, een goed verhaal helpt je er weer bovenop. Je moet me vertrouwen, het is een geniaal verhaal.'

'Jouw verhalen zijn net kwallen, niet te vermijden op het strand en als je erin trapt is de rest van de dag verziekt.'

'Nee, deze keer geen rotzooi, deze keer niet. Weet je, ik weet iets beters, laat dat lezen maar zitten, ik draag het wel voor, hier, nu.' Hij maakt idiote handgebaren als hij praat, alsof hij een bij probeert weg te slaan die om hem heen zoemt. 'Ik ken het toch uit mijn hoofd ongeveer. Maar dan blijft het bij de intentie, de strekking, een paar details kunnen verloren gaan.'

'Vincent, Vincent, de details zijn essentieel en-'

'...maken een verhaal geloofwaardig en compleet. Ik weet het, maar dit is een uitzondering.'

'Toch zou ik het liever gewoon lezen. Thuis, met een dikke rode viltstift.'

'Rot op met je viltstift. Lezen is zo nutteloos, het maakt je dom. Vroeger man, voordat we konden schrijven, moesten we alles onthouden.'

'Die tijd kan ik me eigenlijk niet zo goed herinneren, sorry Vincent.'

'Nee, luister. Daar is een mythe over, een Egyptische...'

Niets was me liever geweest dan hem hier te onderbreken, maar Vincent is moeilijk. Neersabelen voor het gesprek goed en wel begonnen is resulteert in een rampzalige avond. Drama, huilen, snijden en een langdurige ruzie. Daar is hij me toch te dierbaar voor en bovendien ben ik de enige die hij heeft.

'Er was eens een koning', gaat Vincent verder, 'eigenlijk dus een farao, maar in de mythe heet hij nadrukkelijk koning. Maar in ieder geval, die koning was op een dag

alleen in de woestijn. Dan verschijnt er voor hem de god Thoth, de schrijver, met het gezicht van een ibis. Hij wil de koning een gift aanbieden, namelijk het schrift. In de eerste instantie is de koning verheugd, maar...'

Vincent praat zonder ophouden wanneer hij kan en gepassioneerd raakt, wat praktisch altijd is als het over verhalen gaat van meer dan honderdvijftig jaar geleden. Op een bepaalde manier leeft hij nog in het verleden. Zo schrijft hij zijn verhalen trouwens ook, ouderwets.

'...de koning twijfelt. Van een god een cadeau krijgen is een hele eer. En Thoth zegt dat het schrift nuttig is omdat dan alles bewaard zal blijven. De koning denkt na, maar uiteindelijk stuurt hij de god weg en roept hem na dat hij het schrift niet hoeft. Hij is namelijk bang dat zijn volk dom wordt. Op het moment dat ze alles op kunnen schrijven hoeven ze niets meer zelf te onthouden. Vanaf dan zullen de mensen langzaam steeds dommer worden. Langzaam maar zeker worden die kronkels daar bovenin week en afhankelijk. Daarom wijst de koning het schrift af en daarom mag je mijn verhaal niet meer lezen maar moet je naar mijn voordracht luisteren.'

'En wat gebeurt er met de koning als hij zo tegen de god uitvalt?'

'De god vermoordt hem en haalt zijn hart uit het lichaam en laat het opeten door Ammit.'

'En terecht...?', ik lach. 'Met zoveel op het spel wordt jouw verhaal een stuk interessanter.'

Vincent glundert en ik klop hem op zijn schouder en voordat hij kan beginnen met het reciteren van zijn verhaal maak ik me makkelijk uit de voeten met het excuus dat ik sigaretten ga kopen. Van een afstandje ziet Vincent eruit alsof hij vanavond niet zonder ondersteuning kan, ineengezakt en voorover gebogen leunt hij tegen de bar. Hij is een lastig persoon, mengt niet goed met andere mensen en staat altijd verloren en alleen. Net als altijd, als je hem alleen laat, kijkt hij naar de grond, alsof hij een beetje verlegen is. Sommige vrouwen vallen daar op en spreken hem aan, zoals het hoogblonde meisje dat naar hem toe is gelopen en tegen hem aanhangt. Ze is een kop groter dan Vincent en dronken. Ik weet precies wat er nu gebeurt, zij vertelt hem hoe vervelend al de opdringerige mannen wel niet zijn en dan begint hij zachtjes te praten en te lispelen. Het meisje verstaat er niets van en komt dichterbij met haar hoofd. Dan kijkt Vincent opeens op, zoals hij nu doet, en betovert het meisje met zijn helblauwe ogen. Zij valt uiteen in miljarden kleine stukjes en hij raapt ze bij elkaar om ze thuis weer in elkaar te zetten. In zijn bed.

Vandaag heeft Vincent het verkeerde meisje uitgezocht. Een week geleden vluchtte zij hoogstpersoonlijk, maar half aangekleed, woedend, uit mijn bed. Die nacht begon Sanne over hoe goed het wel niet ging met ons. Het bekende verhaal, ze wilde me helemaal voor zichzelf, ik wilde niet. Zij wilde dat ik zei dat ik van haar hield, ik wilde niet. Zij wilde samenwonen, ik niet. Zij wilde beloftes en ik kon alleen beloven dat ik ook wel eens dacht aan andere vrouwen. Sanne sprong op, schreeuwde en stoof de kamer uit. Ik was nog niet van de schrik bekomen toen ze weer binnen stormde. Mijn blik ontweek ze, ze greep haar spullen bij elkaar en liep weg. Ik was me van geen kwaad bewust, zo vreemd is het toch niet als een man wat afstandelijk blijft doen. Mannen zijn geen vrouwen en absoluut niet gemaakt om beloftes te doen aan één enkele vrouw. Ik had antropologische argumenten aan kunnen dragen om mijn woorden te onderbouwen. Ik had haar kunnen bellen om het diezelfde avond nog goed te maken. Maar ik was degene die verwaasd achterbleef, die naar het plafond staarde terwijl ik in mijn bed lag waar we die avond nog gevreeën hadden.

Vanavond heeft Sanne zich opgedirkt. Ik herken in haar bijna niet het meisje dat elke zondag in slobberkleding naast me op de bank zat. Het lijkt alsof het gisteren was. Vandaag, nota bene nog maar een week later, is zij al bezig met andere mannen. Ik heb echte pijn geleden. Die hele nacht ben ik wakker gebleven om samen met de nacht te wachten op haar. Ik zocht door de kamer naar spullen van haar en vond haar slaapsokken en haar lippenstift -voor zo weinig zou ze zeker niet meer terugkomen. De lippenstift draaide ik omhoog en in rood tekende ik op haar kussen een hart. Haar naam schreef ik ernaast.

Sanne is dronken en Vincent heeft ze nooit ontmoet. De kans dat ik deze avond veilig een andere vrouw zal kunnen versieren is zienderogen aan het afnemen. Het lijkt Vincent wel als vanzelf te gaan. Hij bespeelt haar alsof hij een van zijn kloteverhalen schrijft. Ze is vast gevoelig voor zijn zoetgevooisde praatjes. Zelf vond ik haar ook nogal makkelijk. Ze leest dan wel boeken, maar echt begrijpen doet ze die toch niet. Ik loop naar de andere kant van de bar om bij te vullen. Als ik langs ze loop probeer ik Vincents aandacht te trekken, maar ze gaan helemaal in elkaar op en – verdomme – hij kietelt haar in haar zij. Met een biertje in de hand loop ik terug en blijf voor hen staan. Voordat ik ze aanspreek weet ik al dat ik een fout bega. Maar het enige dat ik op dat moment wil is dit prille geluk breken en kapot stampen onder mijn schoenzolen.

‘He jij’, zeg ik luid.
Beiden kijken ze me aan.
‘Hé’, zegt Vincent, ‘heb je je bedacht, wil je mijn verhaal toch horen?’
‘Geen interesse Vincent!’
‘Kennen jullie elkaar?’, vraagt ze zachtjes. Ik zie dat ze blij is om me te zien.
‘Hou je mond, zie je niet dat ik met Vincent praat? Jij kan me niks schelen.’
‘Jezus, wat ben jij geprikkeld, ik wist niet dat jullie elkaar kenden.’
‘Toevallig ken ik Vincent al veel langer dan jij, wicht.’
Vincent kijkt van mij naar haar en weet niet wat hij moet zeggen.
‘Verdomme’, roep ik, ‘dit kan je me toch niet maken. Het is verdomme een week geleden.’
‘Is zij die ex-vriendin...’, vraagt Vincent aarzelend.
‘Ja, Vincent, zij is mijn ex-vriendin en ik wil niet dat je aan haar zit.’
‘Hou op, ik mag daar zelf over beslissen, bovendien moest jij per se met andere vrouwen bezig’, schreeuwt ze in mijn gezicht.
Met geweld gooi ik mijn glas op de grond en het bier gutst over haar chique pumps.
‘Luister niet naar haar Vincent, je edele oortjes zijn zo bedorven! Zij is net een rivier vol slijk...’
‘Ga gewoon weg!’, roept ze door me heen.
‘...Vincent, ze is dronken, let niet op haar. Zij heeft gewoon een makkelijke neukprooi nodig. En jij bent er zo een.’
Vincent krijgt een rood hoofd. Zijn stem slaat over: ‘Doe normaal, zij is tenminste echt geïnteresseerd, ze vond m’n verhaal heel goed...’
‘Verdomme, Vincent, elke week word ik doodgegooid met je waardeloze producten. Elke keer probeer ik je duidelijk te maken dat je verhalen zuigen. Je kan het niet. Je bent een waardeloze schrijver en een jammer mens. Zo’n wicht verandert daar helemaal niets aan. Maar toe maar, je laatste wanhoopsdaad. Ga maar, neuk maar, allebei. Tot iets beters zijn jullie toch niet in staat.’
‘Klootzak, je gedraagt je altijd als... alsof je koning van het universum bent, of zo, alsof jij ooit iets hebt bereikt in je leven...’ Vincent schreeuwt nu, zo heb ik hem nog nooit meegemaakt.
‘Weet je,’ gaat hij verder, ‘jij bent de loser, niet ik. Jij schrijft toevallig een kutromannetje en elke huisvrouw valt voor je en je denkt dat je belangrijk bent!’
Ik voel het niet als Vincents vuist tegen m’n maag slaat, blijkbaar ben ik dronken.

De grond komt dichterbij. Liggend moet ik kijken hoe zij mij met giflekkende ogen aankijkt. Ze houdt Vincents gezicht met beide handen vast en voor mijn ogen trekt ze hem naar zich toe. Tergend langzaam sluit ze haar ogen en opent haar mond. De walging omhelst me als hun tongen zich verstrengelen.

de necromancer

Dit zijn zo mijn crises. Ik hinkel voor de spiegel met een crisis in mijn badjas. Ik heb een erectie, alleen maillots in de kast en mijn tante komt zo op bezoek. Er speelt een enge piano op de achtergrond. Buiten is het nacht. In de verte zaagt een man een tak van een boom. Raar. 's Nachts een tak van een boom zagen. Er zijn wel meer dingen raar, zoals nachtelijk familiebezoek. Het is ook warme nacht, al is het nog april. 'Ik zou wel een glas water lusten', zegt een stem van bij het raam. Het is de pianist. Hij ziet er belachelijk uit achter zijn veel te kleine pianootje. Ik heb hier geen tijd voor, wat denkt die vent wel niet en ik moet ook nog van die erectie af. 'Meneer, u bent een loser!', schreeuw ik omlaag. Ik gooi mijn notebook op zijn gezicht. Zo kan ik toch niet werken? Ik ben een belangrijk man. Woedend schudt de man zijn arm in mijn richting. Waar ik zijn vuist vermoed zie ik alleen een gat. De man blijkt een engel als hij tot op het bot beledigd zijn reusachtige vleugels openslaat en met een paar zekere slagen over de schutting zeilt. Wasgoed klappert en de deurbel gaat.

Dit zijn zo mijn crises. Wat was dat voor een engel? Komt hier ellende van? Ik veeg zweet van mijn voorhoofd. Het is dan ook waarlijk een ontzettend warme nacht.

dennis gaens

Met heldere taal en veel aandacht voor ritme schrijft Dennis Gaens gedichten en verhalen over herkenbare mensen. Mensen die zich druk maken om hun wereld. Zijn werk draait vaak om de vraag wat je kan doen om de wereld waarin je leeft een beetje te veranderen. En een betere wereld begint natuurlijk bij jezelf. Dennis schept een universum van stiekeme weldoeners en kleine helden, met kleine fascinaties en kleine irritaties. Een universum van personages die tegendraads zijn, maar tegendraads op een positieve manier.

Als grap noemden we Dennis ooit 'de motor'. Een jonge hond met een ongekende gedrevenheid die materiaal inzenden naar literaire tijdschriften en schrijfwedstrijden tot een sport heeft verheven. Dennis bijt zich vast en blijft inzenden tot hij geplaatst is. Zijn publicaties en contacten leverden de Mugwumps menig optreden op. Dit werkt aanstekelijk en inspirerend.

Hulde aan de goed geoliede motor!

de monnik

I don't know what other people are doing - I just know about me.
- Thelonious Monk

hij stampet tonen uit de grond
en hapt naar lucht
deft zijn zweeft met een doekje
en veegt het over de toetsen uit

hij vliegt en ankert
vliegt en
ankert
vliegt
en
ankert
vliegt
en ankert

hij is altijd al oud geweest
zoals mensen dat soms zijn
hij wisselt blikken uit
met zijn reflectie op de vleugel
en vertelt zichzelf geheimen

'laat iemand het ontcijferen
zodat je weet wat het betekent
en als je weet wat het betekent
zul je kwaad worden.'

hij vliegt en ankert
vliegt en
ankert
vliegt
en
ankert
vliegt
en ankert

langzaam worden zijn
ideeën te groot voor zijn lichaam
hij ramt op de toetsen
en draait cirkels
en draait cirkels
en draait cirkels
en iedereen moet zelf maar weten
wanneer en of

hij vliegt en ankert
vliegt en
ankert
vliegt
hij stampet tonen uit de lucht
en hapt naar grond
vliegt
en valt
en lacht

jazzballet

Gespannen lag zijn hand op de koude deurknop. Tim wist nog steeds niet of hij naar binnen zou gaan. Het was vijf voor zeven en jazzballet zou zo beginnen. Dit was de eerste keer dat hij niet een kwartier voor het begin van de les in de spiegelzaal stond van dansschool Van Treuring, om zijn oefeningen te doen.

‘Waarom ben je zo laat?’, vroeg ze terwijl ze achter hem opdook.

Als ze sprak twijfelde de letter ‘A’ of hij haar mond moest verlaten, zodat haar stem zeurderig klonk – Tims spieren tintelden - of vertederend. Sam stond achter hem, het enige meisje bij Van Treuring dat niet kon dansen, maar dat toevallig wel de allerliefste samenloop van omstandigheden was.

‘Net zo laat als jij altijd bent’, zei hij nonchalant zonder om te kijken.

‘Als ik te laat kom lijkt het net alsof mijn bloed sneller gaan stromen, voel je?’

‘Ja. Bloed gevuld met kleine bolletjes met punten. Alles schreeuwt dat ik zo snel mogelijk naar binnen moet gaan.’

‘Wat houdt je tegen?’, vroeg ze.

‘Ik weet niet of ik door moet gaan met dansen’, zei hij en draaide zich om.

De ritssluiting van haar blauwe winterjas werd door drie veiligheidsspelden bij elkaar gehouden. De linkerzak was van de jas gevallen en hing aan één kant slap als een lapje.

‘Waarom?’, zei ze en propte haar handen in de zakken van haar afgewassen spijkerbroek. ‘Je bent zo goed.’

Dat hij geen antwoord gaf, zei genoeg. Sam begreep altijd precies wat Tim bedoelde. Hij had de keus lang uit kunnen stellen, maar na het eindexamen moest hij kiezen voor het leven. Dansen of niet.

Ze inspecteerde hem, ging voor het gebouw op de stoep zitten en trok hem naar beneden.

‘De kittens van onze poes Saja komen sinds deze week voor het eerst uit het nest,’ zei ze, ‘en eentje rent steeds midden door de kamer, over het parket, achter zijn eigen staart aan. Tot hij doorheeft dat hij het zelf is. Dan rent hij onder de bank en komt er niet meer onder uit...’ Terwijl ze praatte staaarde Tim naar haar. Zachtjes tekende hij met zijn ogen haar heupen, haar benen, haar buik. ‘... Als jij danst’, zei Sam, ‘lijk je net op hem.’

‘Hmhm’, antwoordde Tim, ‘Er bestaan toch wel goede mannelijke dansers?’

‘De beroemdste dansers zijn mannen’, zei ze.

Dat wist Tim wel, maar de kruisgang drukte elke week zwaarder. In de jazzballetgroep was hij de enige jongen en de meiden maakten dat elk moment duidelijk. Hij hoorde er niet bij en dat vond de docente ook; het leek alsof ze expres een knellende legging verplicht had gesteld. ‘De dansoutfit’ noemde ze dat. Vreselijk bij een vrouw, belachelijk voor een man. Alleen als Sam lachte vergat hij de schaamte.

‘Kijk’, Sam was de kittens vergeten en wees naar de lucht. Het was nog licht maar hij was onmiskenbaar herkenbaar.

‘De maan’, zei Tim.

‘Stel je voor, lopen op de maan is net alsof je een wals danst, zelfs met een ruimtepak aan.’

‘Jou zou dat anders heel goed staan hoor’, zei hij

Ze lachte en sloeg hem.

‘In dit maanlicht komen boze stiefzussen tot leven en daarbinnen wachten ze op mij’, Tim wees naar Van Treuring. ‘De ene heeft een grote haakneus, een andere te grote voeten en de rest is gewoon lelijk. Geniepig gniffelen ze om mij alsof ze knagen aan een stuk scheenbeen voor het laatste stukje merg.’

‘Laat je door hen toch niet gek maken’, zei Sam. ‘Wat kan het jou schelen wat zij van je vinden.’

‘Wat vind je trouwens van mijn nieuwe gympen?’, vroeg ze opeens en Tim keek op. ‘Ik kan er zo goed op dansen.’

Ze ging staan, gooide haar hoofd in haar nek en sprong om hem heen. Ze deed alsof ze tapdanste.

‘Denk gewoon aan wat je het liefste doet. Als dat dansen is, zit je goed. Voor mij...’, zei ze buiten adem, ‘is het maar een hobby. Ik wil schrijver worden. Verhalen verknippen en door elkaar plakken. Om te kijken wat eruit komt en om mezelf te leren. Over mezelf schrijven lukt me niet. Iets bij elkaar stelen, dat kan ik tenminste nog.’ ‘Het lekkerste dat ik ooit geroken heb,’ ging ze verder en ging weer naast hem zitten, ‘is als ik een boek voor het eerst open doe. Ogen dicht en diep inzuigen. Dan komen de letters tot leven, dwarrelen door mijn hoofd en vallen door elkaar. Uiteindelijk liggen ze vanzelf in de goede volgorde. Maar alles is weg als ik mijn ogen open doe.’

afslag 19

Tim had zijn benen opgetrokken en leunde met zijn kin op zijn knieën.
'Het fijnste gevoel dat ik ken is als ik douche', zei hij zachtjes. 'Het warme water voelt net alsof ik een tango dans. Ik voel het zweet van de ander en mijn hoofd wordt duizelig van de stoom, alsof ik rondjes draai. Van mijn geest tot het puntje van mijn vinger, het gevoel dat je opeens helemaal uit één stuk bestaat. Alles staat gelijkgestemd en beweegt tegelijkertijd. Als ik dans kan ik nadenken.'
'Jaja', zei Sam

'Ik vind dat wij net Danny Zuko en Sandy zijn', zei Tim en raakte zachtjes Sams arm aan. Hij deed alsof het een grap was maar Sams ogen waren als glas en hij wist zeker dat ze precies begreep wat hij zei. Haar ogen barstten en hij wist dat hij iets verkeerd had gezegd.
'Je gelooft toch niet wat ze zeggen?', zei Tim uiteindelijk.
'Maar het is toch waar dat je op mannen valt?'
'Niet', smeekte Tim.
'Tuurlijk wel, dat weet iedereen', zei Sam. 'Bovendien is het gewoon aan je te zien. Kom...genoeg hierover, we gaan naar binnen, de les begint.'

Sam stond op met een ruk en liep naar binnen. Tim ging staan en ving de deur op met zijn vingertoppen. Hij keek hoe Sam naar de kleedkamer liep en liet de deur glippen. Zachtjes viel de deur dicht.

naast de A50 wiegde zij melkwit
in hotpants gevaarlijk met haar heupen
haar rondingen beloofden tergend
langzaam watermolen draaien

ik keek in achteruitkijkspiegel
streek met een natte vinger mijn
hangsnor glad en voelde me groeien
in mijn pantalon

van verre was zij zwaaiend met haar armen
rokend als een danseres in hotpants
uit een psychedelische jaren '70 clip

van dichtbij was zij ilja leonard pfeiffer
nou ja, ik heb altijd al een hond gewild

*

Vader,
vroeger vormden
grote verende
vierkante rubberen
puzzelstukken
grond
voor onze schaatsen
op zondagmiddagen
een pad van baan naar baan
waarom ging u zo graag met mij schaatsen vader?
Zo vaak?

Vader,
ik ben ouder geworden.

U gaf me
een knaak
om AA-drink te kopen
in het
slushpuppy-flipperkast-cafetaria
nothing compares
nothing compares to you
klonk in mijn oren.
Ik stel u een vraag.

Waarom ging u zo graag schaatsen vader?
Toen u mij na lang zeuren
die muts met die pinguïn hebt gegeven
die jaren later verloren ging
net zoals u verloren gaat
net als u, vader.

20 mei

waar ook maar mijn bed staat
daar ligt mijn hoofd te dromen

van teelder, tafel, terugkomst en
toen de lattenbodem kraakte restte alleen

hoe je ogen zich verstopten in hun kassen
achter een ijskoud blik cement

hoe je adem wolkt op natte kousenvoeten
en er iets vanuit je blik op straat valt

hoe, als ik voor je buig
je hoofd schudt van hoeft niet lieverd

je armen als zwarte toetsen kruislings over je borst
je ribben blinkend witte tanden

als thuis nog was waar mijn bed staat
maar nu voor de deur in lenteregen

schoengeschuifel om het hardst de
blik te missen alleen op de witte tegels lopen

sommige namen verliezen betekenis wanneer
ik ze vaak zeg (zoals de zijne)

andere krijgen juist steeds meer
(zoals de onze)

en dat je huilend het meest van god leert
en dat waar wind waait bomen ruisen

opvulgroen

Op een afgezaagde boomstam draai ik een joint voor de zanger van Absynthe Minded, en opeens komt er een jongen naast me zitten. Hij vraagt waar ik vandaan kom. Als ik hem vertel dat ik uit Nijmegen kom, is hij verbaasd.
'Bende gij dan helemol vur Misty Fields noar Aste gekomme?'
Misty Fields is het festival en de meeste mensen hier komen uit het dorp zelf, of uit de directe omgeving. De concentratie van mensen voor de podia is steevast kleiner dan die voor de bierkraam.

Ik vertel hem dat we hier opgetreden hebben.
'Wah, hier? In wavur bandje zitte gij dan?'
'Nee. Geen bandje. Ik zit bij de Mugwumps, een soort van schrijverscollectief.'
'Waarde gij dè op dè kleine podium hier?' Hij wijst naar de uit de kluiten gewassen poppenkast waar wij die middag hadden opgetreden.
'Ja.'
'Mi dè vurdrage en zo?'
'Ja, heb je dat gezien?'
'Ja. Dè von ik echt jammer.'
'Wat?'
'Dè war gewoon echt jammer.'
'Welke set heb je gezien?'
'Hoezo? Hedde ge vaker opgetreje vandaag dan?'
We hadden twee sets gespeeld die dag. Onze sessiemuzikanten van Hadewych hadden het dorp niet kunnen vinden en zodoende de eerste set gemist.

De jongen vertelt me dat hij ons niet met muzikanten gezien heeft en voegt eraan toe dat dat al 'helemol jammer is'. Zo zonder muziek vindt hij maar niks. Dan verlies je toch snel de aandacht. Ik probeer hem nog eens uit te leggen dat we geen muzikanten, maar schrijvers zijn. En dat voordragen dan heel normaal is, maar hij vindt het toch echt jammer.

Voor het andere podium spreekt een vrouw me aan. 'Hoor jij bij dè bandje?', ze wijst naar het podium. Ik begrijp de connectie, de heren van de bluesband T99 dragen, net als ik, een hoedje. Als ik haar vertel dat ik van de Mugwumps ben, zegt ze dat dat 'minder' is.

Even later loop ik teleurgesteld over het zandpad naar de backstageruimte. Het festivalterrein is omgeven door grote velden met een of andere rare plant. Ik begrijp van de vriendelijke backstagedames dat het om 'opvulgroen' gaat. Dat zijn takjes groen die je tussen bossen bloemen steekt. Als ik na wat bier weer terugloop naar het terrein heb ik het idee dat wij, als enige literaire act van het festival, het opvulgroen van Misty Fields zijn.

Na nog wat kritiek hou ik het voor gezien. Bij de uitgang spreekt een wat oudere man in een metalshirt me aan: 'Waarde gij nie van dè groepke op dè kleine podium?'
'Ja. De Mugwumps.' Ik wil doorlopen voordat ik nog meer kritiek krijg.
'Poëzie noeme ze dè toch?'
'Ja. Dat doen ze.'
'Ik von dè echt gaaf. Wittege? Ik begrijp da nie allemol, mer wa gullie deje von'ik echt vet.'

Een bos bloemen zonder opvulgroen is saai.

Dit is mijn derde column voor Club Propaganda (www.clubpropaganda.nl). Binnen één dag was het de nummer 1 hit bij Google wat betreft opvulgroen. Mijn excuses aan alle bloemschikkers. Met dank aan Anna Leenders voor het corrigeren van mijn 'Astes'.

lentezon, bloemetjes en een puppy

Over het grindpad komt hij mij opgewekt tegemoet gerend,
voor iedereen is het duidelijk dat mijn hond mij gemist heeft,
met koffers in de hand hou ik maar met moeite balans,
het was nog geen week geleden dat ik hem achterliet.

De borders waar ik langsloop
barsten in meer tinten groen uiteen
dan ik me herinneren kan,
bollen die ik afgelopen herfst plantte
komen op.

Zelfs de deur kraakt vrolijker dan ik gewend ben,
de zoete geur van houten balken
is smakelijker dan ooit tevoren,
ze broeien in de lentezon.

Door het raam zie ik dat het regent,
geur stijgt van de warme tegels op,
snel maak ik mijn tassen leeg,
de kast ruim ik in, stofzuig, kook
en bijna vergeet ik dat ik weg was.

Als ik uit het raam kijk is de wereld
grauw, zoals ik haar gewend ben
en mijn hond,
die jankt en bedelt om zijn eten.

mañana

De zomer is mijn favoriete seizoen, want dan komt alles goed. In de zomer maak ik die tekst af, schrijf ik die bundel klaar en bezem ik mijn kamer schoon. Dan sta ik 's morgens met een versgeslepen potlood op en op mijn balkon ga ik het witte blad te lijf. Ik kan goed liegen tegen mezelf.

Met de lente heeft het jaar zijn kickstart. Alles gaat dan in moordend tempo: van krik, krak, bloementuin en meer van dat fraais. Je let even niet op en vervolgens struikel je over narcissen en lammetjes. Daar krijg ik hoofdpijn van. Met het aanbreeken van de zomer, zo medio mei, doet alles een stapje terug. De haastige voeten strijken neer op terrasjes in zomeravond. Juist dan beloof ik mezelf elk jaar - met een gladgestreken gezicht - te gaan schrijven. Maar niet dit jaar. Zo aan het einde van mijn studententijd mag ik mezelf wel onder ogen komen. Ik ben veel te goed in het vieren van de zomer, daar verandert geen leugentje om bestwil wat aan.

Het is vandaag zo'n 19 graden en ik ben vanmorgen naar het uitzendbureau geweest. Een rillerig popje (ze was ziek) loodste me door een kafkaëske stapel papier en vertelde me aan het einde van de rit de opties. Ze had alleen vrij wat ze 'logistiek werk' noemde. Mijn hoofd dwaalde af. Ik zag eindeloze terrasjes. Bewolkte avondluchten en de belofte van een klamme nacht. Zal ik gaan orderpicken in een mufte fabriekshal? Elke ochtend om 5:15 de weklijn? Nee, ik ga wel schrijven, houd ik mezelf nog een jaartje voor. Maar eerst een pint op het terras.

Column voor Club Proapaganda (www.clubpropaganda.nl)

voetzoekers

Tijdens het werken bleef het systeem haken; een ruwe diamant ging verloren, dacht ik, niet getreurd, er is meer onder de zon, kakelen als een kip was nog altijd een mogelijkheid, 'kanaliseren' had ik vernomen was de volgende stap. Ook hij was een eerstgeborene, een zoeker, ook hij worstelt. We hadden helaas geen sixpacks in onze voorhoofden, die meer en meer op vetpensen gingen lijken met al die rollen of rimpels of kronkels of / ik zweette weinig / ik huilde weinig / ik hoestte en droomde. Er waren teleurstellingen en kansen en ik zat daar met mijn verrekijker op veilige afstand naar het vuurwerk te kijken.

Eerder hadden we samen de wandelaars aangemoedigd en onze laatste sigaretten uitgedeeld en geschreeuwd dat ze bikkels waren, echte bikkels, die wandelaars. En wij klommen onder de brug, onder de brug waar de wandelaars overheen wandelden en we klommen tot ik, voorop, dacht als ik nu uitglijd dan ben ik goed genaaid, dat denk ik op die momenten. We klommen terug, voorzichtig, de terugweg was lastiger dan de heenweg, en we kwamen veilig bij de voet beneden met smeer op onze broeken.

De geur van olie hing in de nacht en we kwamen bij haar en probeerden het eraf te douchen maar de douchefris kon het niet verdringen. Ik neukte haar en probeerde aan haar haren te trekken, haar hoofd naar achteren, haar haren waren te kort en ik kwam met moeite klaar, ik dacht nog altijd aan jou, dat ik aan jouw haar had willen trekken en ondertussen zag ik mijn zaad in het putje wegstromen de afvoer in.

Die nacht sliep ik voor het eerst sinds tijden meer dan vijf uur. Het hielp niet veel, te getekend, te jachtig, ik ontwaakte en mijn ogen schoten vurig door alle hoeken van de kamer op zoek naar een punt om op te focussen. Het festival was uitverkocht de dag voordat ik op vakantie ging, ik baalde en dacht aan de mogelijkheid dat iemand cocaïne in mijn tas zou stoppen op de luchthaven en besloot een koffer te nemen in plaats van mijn backpack met al die gemakkelijk open te ritsen vakken. Ondertussen speelde in mijn hoofd de gedachte dat ik niet wist wat ik daadwerkelijk wilde of moest zeggen. De hond lag in de bank te rusten, stil, maar met geopende ogen, een klein stuk, op sluimer, met het geringste geluid openden ze zich volledig. Ik vloekte hardop. Nu gingen ook de oren overeind staan. Voor de meeste mensen die ik kende bleef ik ongrijpbaar en diegenen die me vasthielden wisten niet wat dat precies betekende of wie ik was. Ze probeerden me lief te hebben en ik probeerde het voor hen terug te doen en dat was alles wat we konden doen.

het einde van de ladder

bij gebrek aan windmolens
vechten we met ladders,
dat lijkt er nog een beetje op.

in onze gestreken shirts van de ramones en sex pistols
vechten we met slordig afgemeten glazen goedkope wijn
en een enkele opmerking
met gevoel voor richting

je vraagt een kind dat een boom beklimt
toch ook niet: 'En dan?'

aan het einde van de ladder
zit precies en niet meer dan dat

Eerder verschenen in Op Ruwe Planken 6.4: On The Road

*

Lallende ballen roepen de straat uit tot vrijmarkt.
Als je op het gejoel afgaat zijn het wolven
die daar beneden staan te janken.
Haar vizier glijdt over voorhoofden
en blijft korte momenten tussen ogen hangen.
Dit zijn momenten dat ze mannen haat.
Als het om wolven en beren gaat kan je maar beter maatregelen treffen.
Ze zal morgen een gekarteld mes kopen
voor citroenen
en een verdovingsgeweer
voor eenzame nachten.

banana split

Ik juich mijn apocalypsruiter
Woedend richting eindstreep.
De ruiter op zijn groene paard
Het paard met bemodderde voeten.
Maar ik juich en lach om de modder.

De lichte ogen van de ruiter zien
geen eindstreep—
Zien geen finish.
Hij geeft zijn paard de sporen
en rijdt zichzelf het meer in

In zijn testament staat:
'vul mijn graf met dageraad'
dus dat doe ik maar
en steel met mijn opklapschepje
de zon uit de hemel
en plant hem voor de zerk

en juich
en lach om de modder
ha. ha. ha. ha. ha.

losse verkoop

mijn krantenjongen
pist tegen de boom
in het perkje voor
mijn voordeur

voorheen was mijn krantenjongen
vooral een net gevouwen krant
en nooit kapot behalve
wanneer het regende,
maar dat was vanzelfsprekend

maar nu mijn krantenjongen
een dikke oude vent blijkt te zijn
en pist tegen de boom in het perkje
voor mijn voordeur
ga ik weer terug naar losse verkoop
van brievenbus naar beurtbalkje
en caissières met plaspauzes

ochtendzin

Eindelijk weer regen,
samen doen als in 1995,
slapen, want het maakt niet uit.
Samen weten dat het vanaf nu alleen maar beter kan.

Eindelijk weer regen,
ik kijk naar de tegels, vanachter het venster.
Jij loopt naar de tafel en
schenkt de koffie in,
zit zwijgend tegenover me om
naar mij te kijken hoe ik
naar buiten kijk.

Eindelijk weer regen,
een reden om verveeld
en makkelijk geïrriteerd te raken.
Omdat ik niet naar jou kijken wil,
trek jij voor straf je poncho aan,
met capuchon.
om voor het raam te dansen
in de gele laarsjes die je al veel te lang hebt.

Net doen alsof de krant belangrijk is,
als jij door mijn haar kroelt en vragend fluistert in mijn oor
wat ik wil eten vanavond,
en dat je alles voor me maakt,
ik mag nors grommen en brombeer spelen.
Want je weet wel dat het regent.

Afwezig knabbelen aan geroosterd brood,
alleen douchen, vragen of je stil wilt zijn
want ik moet me concentreren

en toch lach je
en toch sta ik op om koffie voor jou te zetten
en toch dans ik met jou, buiten,
desnoods dan in de regen.

*

De stad hapert. Fragmenten. De stad hijgt in mijn nek. Ze achtervolgt me. Ze spreekt van trage scheuren die het beton langzaam uit elkaar rijten. Het beton verbrokkelt tot hopen puin. De stad, een geraamte met stalen beenderen. Een echo. Als ze me daadwerkelijk achtervolgt dan hoef ik alleen maar stil te blijven staan om haar te ontmoeten. Ik zou willen dat ze achter me komt staan, dat ze haar lippen in mijn nek legt. Dat ze haar handen zoekend onder mijn shirt laat glijden. Ik weet hoe de stad erbij ligt als ik bij haar binnendring. Ze vreet me op met haar hongerige mond. Ze zuigt me dieper naar binnen. Ik wil in haar armen vallen terwijl ik me in haar leegzucht.

-

Overal waar ik kijk zie ik mannen wandelen die ik alleen van naam ken. Ze likken aan haar gras en pissen tegen haar bomen. Ze hebben me mijn stad ontnomen. Ze hebben haar bevlekt met hun hoogbouwplannen. Hun wolkenkrabbers steken walgelijk omhoog in haar binnenste. Haar buik is smerig nu. Haar aars wordt gebruikt door verslaafden. Aan de rand liggen naalden in het vuil. Ik begrijp wel dat ze zich zo laat gebruiken. Omdat ze groot is geworden. Een echte stad wil besmeurd. 's Ochtends zie ik haar intiem, als ze zich wast, haren, benen en ertussen. Ze gooit duizenden liters water tegen haar onderlijf. Maar, sommige plekken worden nooit meer echt schoon.

-

Boven alles mis ik de ziltige lucht van haar havens. Ik proef haar als ze over mijn wangen naar mijn mond stroomt. De stad en ik. Ze heeft me langzaam verlaten. Zoals ze verandert, veranderd is, vervormd. Hier sta ik met haar. Dat ik weet dat zij het is, dat is alles. Dat zij het was.

-

Aan alles wat ik zie hangt een herinnering die ik nu niet wil hebben. Laat me haar vergeten zoals ik haar kende, mijn stad is niet meer. Ik woonde in haar hart. Ik at op haar buik. Ik kende elke straat die over haar lichaam liep. Mijn tong rende langs haar heuvels en dalen. Over het plein naar beneden, naar de fontein.

-

De stad nodigt me uit. Ik lig naast haar, omvat haar. Ze ligt met haar rug tegen mijn buik. Ik leg mijn hoofd in haar nek, beweeg mijn mond tegen haar oor, zodat ik het kan likken.

Fluister: je bent te groot geworden voor me. Je ruikt naar het zaad van derden. Als ik

bij je kom verwacht ik op z'n minst dat je schoon bent. Ze verstart en wacht. Ik heb niets meer te zeggen. We zijn uitgepraat. De stad en ik.

-

Nu ze weg is wil ik zo graag nog een keer mijn neus diep in haar binnenste steken. Ik wil haar geur nooit vergeten. Ik zal alle moeite doen om geen aandacht te schenken aan alle resten die anderen hebben achtergelaten. Bovendien vang ik altijd nog een lichte hint op. De zeelucht die door de paadjes van de vismarkt waait. De dieseltreinen die piepend door haar heen schuiven. De muffe lucht van de metrotunnels. Waarom ruik ik haar? En waarom ruikt ze zo?

Op een dag zal ik kaarsvet in mijn neusgaten druppelen. Zo zal ik haar een laatste keer tegemoet treden.

krink lösgen

ik zie
hoe een boer
zijn vee
de zee indrijft

hoe zijn hamer op hun
kop
het leer tot gruis
klop klop
klopperde klop klop klopt
tot keiharde koeken
die hij kookt
in as
en aan zijn
kalveren voert

ik vermijd zijn
natte oogopslag
durf het hem niet te zeggen
maar mijn hart lag

zuidstil te wachten op een
zandbank te tolleren
in de branding

op hoe zijn hamer
klop klop
klopperde klop
het leer tot gruis klopt
op de kop
tot keiharde koeken die hij
kookt in as en aan zijn
kalveren voert

je hoofd op dit moment

Vanaf hier lijken het net moleculen die samenklitten en plotseling weer losschieten. J. staart naar beneden en kan zijn ogen niet langer dan een seconde lostrekken van de mensenstroom die als een condoom in een weke vagina over het pleintje glijdt. Elk ogenblik wordt in beweging gehouden door de weerzinwekkende menigte. Op papier maakt hij berekeningen, nauwkeurig tot op tien cijfers achter de komma, hoe de mensenstroom zich zal bewegen. De waarschijnlijkheidstheorie is uitstekend toe te passen op het gepeupel beneden. Als het om zulke grote aantallen gaat, maken misrekeningen nog maar weinig uit; de bewegingen worden voorspelbaar, dat geldt voor moleculen, voor lichtpartikels, mensen, het is om het even. J. schenkt een borrel in en slaat 'm in één keer achterover. Hij hoeft niet elke dag met de stroom meegevoerd te worden om te werken. Vanachter het raam kan hij zijn ogen mee laten wandelen en warm binnen blijven. Hij schenkt een tweede borrel in en ploft neer op het bed. Whisky gutst over het glas, maar J. slaat er geen acht op en drinkt de rest op.

Onder de deken, deken eraf gooien, onrustig rolt hij heen en weer op het bed, glas volgooien, kussen opschudden, kussen weggooien, glas leegdrinken en op het nachtkastje zetten. Door het dichte raam hoort hij stoomfluiten en het geschuifel van mensen, tenminste als hij het zich niet inbeeldt. Hij krabt aan zijn buik en speelt met zichzelf. Op het plafond volgt hij de lijnen. Het lampje op het nachtkastje doet hij aan en uit en hij gaat met zijn vinger langs de gouden letters op de kaft van het boek. Hij draagt alleen zijn hemd en onderbroek. Daaronder schoenen, gisteravond niet uit gedaan. Het is half zes en het oorverdovende gestamp van de mensen kan elk moment afgelopen zijn. Vandaag is een uitslapdag, zoveel is wel duidelijk. Voor hij er erg in heeft, heeft hij het glas weer vast. Hij houdt het boven zijn mond en de laatste druppel zoekt een weg door het glas. Traag verzamelt zich een slok. J. steekt zijn tong uit en likt het glas schoon.

Hij staat op en omklemt met beide handen het glas. Het is zijn enige en uit de fles drinken wil hij niet, hij is toch zeker geen alcoholist. De fles pakt hij erbij. Het lijkt net een rond dik mannetje. Hij pakt hem bij de hals en laat hem paraderen op het bed. Van de andere kant komt het glas aan. Bij zijn knieën ontmoeten ze elkaar en het resultaat zet hij aan zijn lippen. Door het glas komt de zon op als hij het voor het raam houdt. Eerst bruinig en dan gewoon licht. J. pakt een broek en shirt. Wit en wit, past goed bij zijn witte onderbroek en hemd. Met moeite trekt hij de broek aan over

zijn schoenen. Hij struikelt, valt bijna en moet onmogelijke bewegingen maken. Hij strompelt naar het bed en zittend heeft hij de broek zo aan. Zoals hij voorspeld had is het nu buiten helemaal uitgestorven. In de verte roken schoorstenen. Verder niets te zien. Als hij het raam opendoet wordt het gebrom luider. Hij steekt een sigaret op. Nog van gisteravond, hij rookt niet. Maar bij een sigaret hoort een borrel.

J. tuurt in de verte. De wind is guur. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes en leunt op de vensterbank. Zelfs de boom beneden ziet er uitgestorven uit. Vroeger speelde hij met zijn zusje op de schommel in de boom. Ze slingerden heen en weer. Op een avond slingerde mama heen en weer aan die boom. Hij was twaalf. Zo doen moeders dat, doodgaan als je net volwassen wordt. Alsof je niets beters aan je hoofd hebt op dat moment. Zijn zusje werd naar een pleeggezin gestuurd, hij ver weg. Zijn moeder droeg een jurk met bloemenprint en dat paste bij de boom, het was lente. Typisch zijn moeder. Modieus tot het einde.

Hij loopt naar zijn bureau en pakt het papier met berekeningen. Geduldig schrijft hij een paar zinnen.

Reduceer taal tot nachtwaken

Slaap een gat in de morgen

Wacht als de boom zijn bladeren

Als wilde mannen om zich heen slaat.

Meteen verscheurt J. het papier. Geen plaats voor persoonlijke gevoelens op dit vel, jammer van de berekeningen. Maar die klopten toch niet. Vast niet. Hij staat op om zijn glas te vullen. Het is tijd om de nacht haar antwoord te geven. Hij giet het in één teug naar binnen en stort zich op bed.

Als zijn moeder hem zo had kunnen zien. Ze weet niet eens hoe hij eruitziet. Met wat voor geesten speel je als je zoon je niks kan schelen. De boom kon wel tegen een stootje en staat er nog steeds. Toen hij net in het pleeggezin woonde moest hij elk jaar een bloemetje in de takken hangen. Hij hield ermee op toen hij hier ging wonen. Hier kan hij de boom elke dag in de gaten houden. Zijn moeder mist hem vast niet. Wat moet je met zo'n zoon als je hoofd vol zit met verwijten jegens de wereld. Wat moet

je met een zoon als je hoofd vol zit met geheimen die zich niet verstoppen willen. J. probeert zo lang als hij kan zijn ogen open te houden, zonder te knipperen. Hij wrijft minstens een minuut met zijn knokkels in zijn ogen tot ze branden. Het zalige gevoel van pijn gemengd met jeuk trilt door zijn vingers. En dan zijn z'n ogen nat.

Elke dag schrijft hij hetzelfde gedicht... 'wacht als de boom zijn bladeren als wilde mannen om zich heen slaat'. Het is nog niet af. J. wacht op een laatste zin. Maar aangezien hij op dit stuk vijf jaar gewacht heeft, kan het nog wel even duren voor de rest zich aandient. Hij wikkelt zich in de deken. De warmte trekt door hem heen en hij voelt zijn hoofd licht worden, hij zweet maar blijft liggen. Het licht laat hij door zijn vingers spelen. De vingers zoeken de fles en vinden 'm op het nachtkastje. Hij schroeft de dop los en kantelt de fles boven zijn gezicht. Whisky stroomt over zijn voorhoofd, brandt in zijn ogen en met zijn tong likt hij zijn kin en lippen. De drank smeert hij door zijn haar. In de fles blijft precies een slok achter en deze giet J. in zijn wijdopen mond. Met een rood hoestend hoofd komt hij overeind.

Hij is een gebroken glas in een leeg café. Het laatste restje drank dat je van de grond likt als je je glas laat vallen. Ook al haal je je tong open aan het glas en vermengt de whisky zich met bloed. J. voelt hoe zijn armen wild door de lucht bewegen. Zijn ogen doet hij niet meer open, zeker niet voor zoiets onbenulligs. In de kamer is het koud; tocht glijdt langs zijn wangen. Maar voor zoiets onbenulligs gaat hij niet opstaan om het raam dicht te doen. Hij draait zijn hoofd heen en weer in het kussen en trekt de deken recht. Zijn moeder heeft er vast niks van gevoeld. Ze speelde altijd met haar haar. Als hij het zich goed herinnert. Zijn moeder wist precies wat lekker was, elke dag aten ze biefstuk met aardappelpuree. Dit is het moment dat hij in slaap wil vallen.

Een grote witte bladzijde doemt op. J. pakt een pen en begint met schrijven, letter voor letter. Het papier is nogal groot en zijn pen ook. Voor het opstellen van het gedicht heeft hij allebei zijn handen nodig. Krul voor krul, vlag voor vlag schrijft hij het op... wacht als de boom zijn bladeren als wilde mannen om zich heen slaat...de zee komt als je om haar roept. De zee kwam nooit voor zijn moeder ook al riep ze hem elke dag. Daarom kwam zij naar de zee. Haar lichaam maakte ze vloeibaar, de ziel liep naar buiten over en kronkelde om de boom. Naar de wortels, via het grondwater zo naar zee. Buiten hem hoort J. de golven. De zee kronkelt zich om de poten van het bed. Hij

hoeft zijn ogen niet open te doen om te weten hoe dat eruitziet. Het water stijgt langs de spijlen en gutst een weg omhoog. De golven slaan zijn kamer aan stukken, zijn bureau drijft al. De kastdeuren slaan open. Onderbroeken, hemden zwemmen naar buiten.

Het plein beneden staat blank. De mensen huilen en zij die kunnen zwemmen ontsnappen maar de rest verdrinkt. Gaten worden geslagen in muren en de daken, huizen worden overspoeld. Alleen de boom blijft staan. Alleen een boom kan mensen overleven. De golfslag overstemt het machinale rampestampen van de fabrieken in de verte. Rook lost op in water. De mensenstromen verdrinken. J. lacht en opent zijn ogen.

De zee is gekomen, ook al heeft hij hem elke dag geroepen, vandaag kwam hij. Het bed drijft, godzijdank woont hij vier hoog. Hij wacht tot het rustig waterklotsen hem in slaap wiegt.

In gedachten schrijft J. een nieuwe regel gedicht,

Reduceer taal tot nachtwaken
Slaap een gat in de morgen
Wacht als de boom zijn bladeren
Als wilde mannen om zich heen slaat
De zee komt als je om haar roept.

Mechanisch rampestamp vanuit de verte
Maar het geluid
Van mensenhuid op hout
Is in geen berekening te vangen,
Ze trekt zijn blikken naar zich toe
En de Jazzman gaat naar buiten.

de littekenaar

De gemiddelde levensverwachting van de Nederlandse man ligt rond de tachtig jaar. Plastic tassen kunnen wel dertien keer zo oud worden. We willen allemaal onsterfelijk zijn, daarom hebben we goden uitgevonden. Totdat we besloten dat we niet meer in goden wilden geloven, ging alles goed. Nu hebben we plastic tassen die generaties van ons nageslacht overleven.

Het belangrijkste is de voorbereiding. Je kunt niet zomaar in het wilde weg gaan hakken in een monument. Bij de restauratie van de Sint-Jan in Den Bosch wordt veel trachiet gebruikt. Als je trachiet met een beitel bewerkt, kneust de steen van binnen: scheurtjes vormen zich een centimeter onder het oppervlak, en binnen een paar jaar brokkelt de steen langzaam af.

Als je onsterfelijk wilt zijn zonder een god, moet je er zelf een worden. Om een goede god te zijn, moet je wonderen verrichten. De meeste mannen worden tachtig jaar. De gemiddelde levensduur van een batterij is honderd jaar. De lagen tufsteen van de Sint-Jan zijn al meer dan 12.000 jaar oud. De oudste piramide werd gebouwd omstreeks 2.720 voor Christus. Het geheim is steen. Natuursteen.

Tijdens de voorbereiding zijn een aantal zaken van belang: steensoort, bereikbaarheid, afstand tot omwonenden en uiterst belangrijk: bewaking. Een monument dat op de Werelderfgoedlijst staat, is een uiterst interessant project. Een monument dat op de Werelderfgoedlijst staat, staat meer dan eens op de standaard patrouilleroute van de plaatselijke politie.

Sodom en Gomora hebben niet gebrand vanwege de vele zondaars. Als je aardig bent voor mensen, ben je zo vergeten. Als je wil dat je onthouden wordt, moet je mensen pijn doen. Wereldliteratuur was ooit aanstootgevend. Iedereen weet wie Hitler was. De bekendste apostel is Judas. De sleutel tot onsterfelijkheid is een litteken.

Beitels zijn moeilijker te gebruiken dan een goede steenboor, maar het lawaai is beduidend minder. Voor de grove contouren kun je een doek over het oppervlak leggen. Als je gedetailleerder je eigen kenmerk in ons cultureel erfgoed wil zetten, is een beetje lawaai onvermijdelijk. Zaak is om goed op te letten. Midden in de nacht worden mensen niet snel wakker, maar een enkeling vindt vijf uur 's nachts de meest geschikte tijd om de hond uit te laten.

Zonder slechterik geen held. Zonder tweede wereldoorlog zou Eisenhower de zoveelste generaal achter een bureau zijn. Zonder erfzonde was god gauw uitgepraat. De slechterik houdt het meest van wat hij kwaad berokkent. De zondebok

is de echte held. Judas had ballen, en maakte het verhaal een stuk boeiender.

De sleutel tot onsterfelijkheid is vrij goedkoop verkrijgbaar in de bouwmarkt met een ruimer assortiment. Een slagbeitel en een tandijzer voor het grove werk. Een goede rubberhamer. Een letterijzer en beeldhouwbeitel voor de meer gedetailleerdere stukken. Afwerking is belangrijk. Als het oppervlak van een steen niet glad is, treedt er eerder verwerking op; je hardverdiende sleutel tot onsterfelijkheid is binnen een paar jaar niet meer dan een hapje in de muur. Een gritrasp, naaldrasp, een fijnere vijl en ten slotte wat schuurpapier laten je langer leven.

Onsterfelijkheid komt niet zonder erkenning. Als je erkenning wil, moet je betrappt worden. Als Hitler heel subtiel en diplomatiek Polen had overgenomen, was hij de zoveelste politicus geweest. Of je nu systematisch oorlogsgrafplaatsen onder handen neemt, of het vrijheidsbeeld tot je meesterwerk maakt. Zaak is dat je betrappt wordt. Dan komen de volgelingen vanzelf.

Ten slotte: Je moet je eigen ding hebben, met oog op traditie. Hitler had de joden. God ook. Het Anne Frank Huis is gebouwd voor de oorlog. Voor de oorlog werd alles gebouwd voor de eeuwigheid. Het geheim is natuursteen.

Deze monologue interieur is al best oud. Hij moet ooit eens in het hoofd van een personage komen. Tot op heden hebben de audities niets opgeleverd. Toen ik voor deze bundel door mijn stukken aan het bladeren was, kwam ik de oorspronkelijke tekst weer tegen. Toen bedacht ik me dat ik dit best op het podium kan doen, en ik lees graag uit mooi gedrukte boekjes voor. Daar komt nog bij dat het inhoudelijk bij een aantal gedichten in de selectie past en stilistisch genoeg van de verhalen afwijkt.

ongeborenvormexperiment

1.

Een TUIN van 8 bij 8, omgeven door een dichte HEG van 3,5 meter hoog. In de heg zit nergens een opening. De zon staat hoog aan de hemel, zodat de heg maar aan één kant wat schaduw geeft. Er licht een PAD in de tuin in de vorm van een gelijkarmig kruis. De grond van de tuin is droog, omgewoeld en rood. Het ruikt er naar ijzer. Op het pad liggen blauw witte kiezelstenen. Door het pad ontstaan vier bedden van gelijke grootte omgeven door lage, gietijzeren hekken. Om deze bedden loopt een ringpad. Er staat een gesnoeid taxusboompje in elk van de bedden. Er staan drie kleien potten, gevuld met aarde. Een is er gebroken. De hekken zijn verroest en de tuin ligt er verwaarloosd bij. In de tuin heeft een oude MAN seks met een jongere VROUW, tegen haar wil.

Hij dringt binnen in haar hongerige, droge mond. Ze ademt moeilijk, stottert en kokhalst over zijn allerlaagste daad. Voordat haar bovenkamer is leeggebezemd zal haar ongeboren zoon zegevieren over zijn gore offermes dat ook zijn dode broers en zussen verwekte. Haar kapotgeslagen tuin mag nu een baaierd zijn, deze zoon wordt een wijngaard. Hij is een sluimerende straf van wijnrank en graan. Kijk naar de potten grond, naar de kleien potten, één is er gebroken en heeft zich op de vloer geleegd.

Een kleine KAMER van 3 bij 3. De kamer is ongemeubileerd en bestaat geheel uit kale betonnen muren. Ook de vloer is van beton, dit beton is roestkleurig. De kamer is verlicht door een enkel peertje. Door de open DEUR zwaait een reusachtige TONG van wel twee meter lang vervaarlijk door de kamer. De kamer stinkt naar slechte adem. Op de vloer liggen de LICHAMEN van vijf dode zuigelingen.

Het ongeborene, al vijf keer gegeten door de hongerige koning van deze wereld (1 Rintrah 2 Dhritarashtra 3 Nyx 4 Jormundandr 5 Tammuz). Eens zelf het onrijpe slobbert de een oude man in de kleine gebroken pot. Zijn hoofd gaat op en neer als de vlucht van een offermes. Bloederig vreet hij zich een weg naar victorie. Later die nacht maakt hij zich zorgen over zijn schranspartij in de kleine kamer. Ooit zullen hunkeraars zegevieren.

NYX: (langzaam)De zesde zal zegevieren, al was het in haar binnenste.

JORMUNGAND: (langzaam)Kijk die tong, op zijn menu staat er één met vleugels, één van koninklijken bloedde, één jong en zwart, één die knaagt en één die doet wat ze wil.

ONGEBOREN: Ik word in de hongerige mond. Ik word de jongste oude man in de gebroken kamer. Ik ben de laatste vrucht van de laagste daad. Een oude man in een kleine kamer die scheurde wat hij omvatte. Kijk! Zoekende woorden in een hongerige mond. Kinderen scheuren met hun speerhand een kale haas open. Jonge dochters spraken langzaam, zoekend naar woorden met een roestkleurige mond. Dit zwellen van een vrouw zal zegevieren.

2.

In de TUIN. De VROUW is buiten bewustzijn. Ze ligt in de schaduw. De oude MAN zit in het midden van de kruisende paden. Hij schommelt en bijt wroegend nagels. Hij kijkt naar de bewusteloze vrouw. Af en toe gaat zijn hand naar haar toe, als om haar aan te raken. Maar hij haalt zijn hand steeds terug. Boven de oude man vliegt een AREND.

Hij denkt aan hun geschreeuw, zoekend naar woorden als arendenkoppel. Maar nu nog voelt hij het zwaard van hun graan niet. Het ongeborene is nog zoekend naar de scherpte. Hoog in de lucht zingt een kale arend van een hongerige mond.

Hij denkt aan haar plek, aan haar roestkleurige wond. Het geschreeuw in haar tuin? Hij vreet als een hongerige in een wereld vol groene plekken. Deze tuin ademt moeilijk. Deze tuin ademt groen schuim en beurse plekken als je slijk over de tuin ademt.

In de KAMER. De vijf lichamen zijn opgestaan er verzamelen zich tegen de muur die het verst tegenover de deur is. Ze houden allerlei objecten voor zich als WAPEN tegen de zwabberende tong. (Rintra KRIK, Nyx KAT, Tammuz STAANDE LAMP, Jormungandr PALMTAK, Dhritarashtra INJECTIESPUIJT, Ongeborene ZAKTELEFOON.)

TAMMUZ: Een steen in een nevelige tuin, omwille van de oogst van volgend jaar. Hunkeraars schijnen uit haar hongerige mond.

RINTRAH: Broers had hij, doodden met hun speerhand een haas.

ONGEBORENE: Een koning met zijn zoons en dochters in een rillende kleine kamer. Met hun geschreeuw in de tuin en flikkerende tongen.

In de TUIN. De oude MAN heeft zijn gezicht van de jonge VROUW afgekeerd in het midden van het pad en masturbeert. De vrouw let niet op de man, maar zoekt wanhopig een opening in de HEG waarbij ze een tweede POT kapot maakt. Het ruikt naar stof en as en woestijnzand.

Eens waren het onrijpe maagdelijke offerandes in regenwolken en een koning vol geduld. De koning van deze daad. Dit zwellen in haar binnen. De Koning van deze schranspartij in de roestkleurige grond. Een haas die slingerend de hand omvatte. Die in offerande de hand omvatte.

In de KAMER. Niks is te zien. Het licht is uit.

DHRITARASHTRA: Ik luister naar haar geschreeuw in de scherpte.

Hij scheurde haar in stukken. Hij voelde onder haar geduld. Deze wijngaard is de plaats in het binnenste van een rillende haas. Arenden zingen van hun

zorgen. Welke vader hoort het geschreeuw in haar tuin? Zij schenen vanuit haar hongerige mond

TAMMUZ flitst met de STAANDE LAMP.

Toen hij zijn eigen kinderen opat, zette ik hem zoekend naar woorden in het offermes, bloedend zal ik zegevieren. Zoekend naar woorden van deze schranspartij. Zoekend!

3.

In de KAMER.

ONGEBORENE: Het is deze wereld. Ik word de jongste zoon. De koning van deze wereld. Deze drie zwollen in het binnenste van de koning van deze wereld: binnendringen, opeten en uitkotsen. Elk van hen is er als de vloer, opengebrosen, waardeloos en bikkelhard. .

In de TUIN. De oude man heeft het plan opgevat de VROUW tegen haar wil te bezitten. Hij rent achter haar aan rond de heggen van de TUIN. De vrouw kan hem niet ontkomen, maar hij kan ook niet dichterbij komen; ze is hem te snel af. Schel geschreeuw van de AREND klinkt onophoudelijk.

De koning ruikt haar vruchtbare wijngaard, er is een haas die zich slingerend kapot gooit in een leger van roestkleurige grond. Als het aan hem lag; bewaterde hij haar roestkleurige wond. De put van zijn mond. De afgrond. De bijaard van deze tuin.

Weer breekt de vrouw een van de potten. Ze valt op de grond. De man wil bij haar binnendringen maar rolt kermend van haar af; zijn geslacht is eraf gesneden. Vanonder haar rok staat ONGEBORENE op.

ONGEBORENE: Ik was de jongste zoon. Ik heb deze daad leeggebezemd

als de vloer. Kijk naar de vader, naar mijn zegevieren. Je hoofd schemert nu magere offerandes in regenwolken.

MOEDER: Dood hem! De kankerlijer!

Ongeboren steekt zijn vader dood met een mes.

Deze wijngaard is een plek met roestkleurige grond. Eén van zijn vruchten van de rillende haas. Nu de vader in het volle licht staat blijkt hij de allerlaagste tor. Daar is niks aan te doen, ook bloedend niet. Koning van het offermes, voeten plakkend aan de kleien potten.

Er verschijnt een OPENING in de HEG. Vanonder de rok van de VROUW verschijnen RINTRAH, DHRITARASHTRA, NYX, JORMUNGANDR, TAMMUZ. Iedereen, behalve de dode MAN loopt door de heg.

4

Een kleine KAMER van 3 bij 3. De kamer is rijkelijk gemeubileerd. Aan de behangen wanden hangen schilderijen. Op de vloer ligt een duur, rood tapijt. De kamer is verlicht door een DISCOBOL. Door de open DEUR komen RINTRAH, DHRITARASHTRA, NYX, JORMUNGANDR, TAMMUZ, VROUW en ONGEBORENE binnen. Ze gaan dicht bij elkaar op een hoekbank zitten. De kamer ruikt naar bloemen en op de TAFEL staat een BROOD en een WIJNFLES.

De nieuwe gouverneur van deze wereld, het onrijpe jong van een rillende haas, uitgeslingerd door een hongerige mond, ommuurd door het stille geduld van oudere broers en kale zussen. Het ongeborene weer zwellend in een kleine kamer. Hij praat moeilijk in een wereld vol groene plekken. De jongste zoon zal zegevieren. De omvatte. Deze wijngaard, de baaierd is nog niet af. Eens het onrijpe jong van een haas. Nu koning in het volle zicht. De jongste zoon heeft gezegevierd.

ALLEN:

Je was niet klaar voor onze ongeborene! Je zwabbertong, kankerlul. De potten zijn gebroken. Je hebt niets meer te eten. Al je woorden bleken leeg.

oscar wyers

Waren er maar meer schrijvers zoals Oscar. Het o zo keurige literaire landschap van Nederland zou er heel anders uitzien. Terwijl de schrijvers van vandaag zich beroepen op de stille 9 tot 5 mentaliteit, weet Oscar wat een echte schrijver is.

Elke keer als ik een tekst van zijn hand lees, vraag ik me af hoe ik ooit heb kunnen twijfelen aan de simpele waarheid dat schrijven niet kan zonder zelf te lijden en te leven als je personages. Verhalen over dweilen, drugs, drank en Nostradamus klinken pas echt als je het zelf hebt meegemaakt. Het zou oneerlijk zijn om Oscar weg te zetten als een dweilende en brabbelende junk, maar hij voldoet ten minste nog aan de idealen, de romantische omschrijving van 'de schrijver' die oma niet wil horen. Hij mag het woord Beat zonder schaamrood in de mond nemen. En dat terwijl de drie andere Mugwumps langzaam veranderen in trillende huisvaders op leeftijd die radicaal de band met het heden zijn kwijtgeraakt. Wij dreigen te settelen.

Het een en ander heeft vast en zeker te maken met de onweerstaanbare aantrekkingskracht die uit Oscars poriën vloeit. Een dierlijk hunkeren komt in alle vrouwen naar boven als ze de ongeschoren kin van Oscar zien. In stilte geniet ik er van als ze mij verwarren met een niet bestaande broer van Oscar.

Wars van alle publiciteit als Oscar is, zal het vast ook deze keer moeite kosten om hem ervan te overtuigen dat reclame maken helemaal niet verkeerd is en dat we echt niet onze zaligheid verkopen met deze bundel. Laat Oscar gewoon lekker schrijven, laat hem alleen tot vroeg in de ochtend, laat hem lopen in kleren die simpelweg lekker zitten.

Oscar draagt de last voor ons allen, schrijvers!

de nieuwe nostradamus

Op een avond maakte ik een nieuwe pagina van mijn dummy vies en besepte dat ik had geschreven:

tot mijn verbazing kwam ik erachter dat het ging over het einde van de wereld zoals we die kennen, ik als een soort nieuwe Nostradamus, lees uit gewoonte dagelijks mijn horoscoop in verschillende landelijke dagbladen, maar het was een en al goed nieuws vandaag: vandaag ontmoet u een interessante nieuwe persoon, op het werk gaat alles goed en niets, niets van het einde van de dagen, maar je gelooft toch niet in horoscopen zul je denken en toch kan ik meerdere gevallen beschrijven waarop de mijne wonderbaarlijk bleek te kloppen, behalve vandaag, vandaag, vanavond had ik onbewust geschreven over de naderende Apocalyps in mijn eigen kriebelige handschrift met vlekkerige pen stond daar op het blad voor mijn ogen geschreven over het einde van alle dingen, de geboorte van een paard met twee hoofden en geen geslacht, een onverwachte voortdurende zonsverduistering, voor altijd nacht, het wegblijven van vloed, een tornado die de randstad verwoestte: men vond dagen later Amsterdammertjes op Terschelling, het regende onophoudelijk in de Sahara en het ging maar door, op mysterieuze wijze werden alle cellen in het land automatisch ontgrendeld, alle beurzen crashten, inwoners van de grote steden zochten toevlucht op het platteland maar werden daar vijandig ontvangen door een leger angstige boeren met hooivorken en jachtgeweren en landbouwvoertuigen als doodsmachines,

werden onder de voet gelopen door hordes wilde varkens
die waren losgebroken en hongerig aanvielen
op kinderen die krijsend als biggen in bomen probeerden te klimmen,
ondertussen in Italië ontplofte de Vesuvius,
het Vaticaan zakte donderend weg in een scheur,
werd verzwolgen door de boze aarde,
gelovigen riepen om het hardst dat hun Messias verlossing zou brengen,
ongelukkige toevallige passanten werden bekeerd of onthoofd,
het bloed liep over de straten van de stad,
ordetroepen van de regeringen leegden hun magazijnen
op groepen verwarde bejaarden
die per ongeluk te dicht bij strategische plekken kwamen,
en uit het vuil en de vele lichamen
verrees een nieuwe
ongekend agressieve
pestvariant,
er was niet langer sprake van arbeiders middenklasse of bovenstand,
iedereen gelijk en gruwelijk getroffen
door het geconcentreerde leed van de wereld
dat barstte als een al te overrijpe puist,
en mijn telefoon ging;
dat was mijn moeder om te vragen hoe het was,
ik zei mama ik ben de nieuwe Messias ik heb gezien,
ik zal jullie redden,
jullie moeten binnen blijven, zet snel de televisie aan,
er gebeuren verschrikkelijke dingen, het einde nadert,
ga ook maar niet naar de kerk,
want dat gaat ook mis heb ik begrepen,
hebben jullie nog genoeg eten in de vriezer?
en geen water uit de kraan drinken want dat is vergiftigd,
misschien kunnen jullie maar het beste alle deuren goed afsluiten en gaan slapen,
dan bel ik morgen om te vertellen
hoe het ervoor staat en wat we het beste kunnen doen,
vooral rustig blijven, ik denk dat het overgaat zoals altijd alles vanzelf weer overgaat

en ze zei:
dat is goed jongen, ben je lekker aan het schrijven?
groeten van je zussen en je vader,
dag zoon,
welterusten.

met dank (in willekeurige volgorde) aan:

Op Ruwe Planken, Hadewych, Onbederf'lijk Vers, Extrapool, Yvette Linders, Winter-
tuin, Peter Nijland, Ludy Gillisen, Didier Hodiament, Jenny Kroon, Anamarija Kristic,
Temporary Art Center, Bas Sturkenboom, USVA, SPC, Stukafest Maastricht, Sander
Groen, Tim Engelaar, Mikken & Klikken, Jop Luberti & Deepsleeprecords, Wout Brack-
man, Marcus, ViRi & Virus, Paola Vailati, Sander Zeegers, Maaïke van Steenwijk, Erzsi
Pennings & Pieter Wackers, Club Propaganda & Marieke Groen, Vincent Dams, NDR-
GRND, Komkommer&Kwel, Krakatau, Meander, Bonaventura, Vincent Zegveld, Moon,
Niek Hayen, Willem Sjoerd van Vliet, Wolf-Jan Molkenboer, Willem Claassen, Im-
tekato, Fluff Fluff Fluff, Cultuur op de Campus, Jos Broeders, Misty Fields & de familie
Leenders, Karpe Noktem, Brakke Hond, Oscar Kocken, Renske de Greef, Benne van
der Velde, Oscar Folks, Wouter Jansen, Lea Kliphuis, Kay, Iris van de Pol, Volksweerbaar-
heid, Gijsje Kooter, Radna Diels, Joram Torny, Florian Kullberg, Bo van de Graaf, Vicky
Francken, Simone Trustfull, Aafke Romeijn, Sam Vooren, Tom van MySpace, FC Sophia,
Suzan Geldhoff, Lucas.

Tot onderweg ergens!

